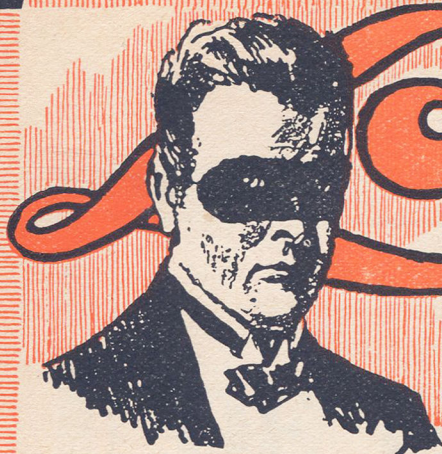


Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1045

„DE TAXIDANSERES”.

20 cent



Brand zag op een afstand van een veertig meter een huis als het ware gebouwd op een klip.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE TAXI-DANSERES.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

VIJF CENT PER DANS.

Om ongeveer tien uur in den avond stapten twee modieus gekleede heeren uit een taxi, die stilhield voor een groot hotel in een der breedste dwarsstraten van Broadway en bijna op den hoek van die wereldberoemde plezierstraat.

Op het eerste gezicht verschillen deze heeren in niets van de duizenden, die ook in deze tijden nog genoeg geld en lust hebben om zich even voor het diner in rok of smoking te steken, en den avond door te brengen in de benedenzalen van een dier groote hotels, die in New York ook bijna steeds dancing zijn.

Maar wie beter toekeek zag, dat deze twee mannen, die zeker een jaar of tien in leeftijd verschilden, toch wel wat afweken van den New Yorkschen snob, den geijkten leeglooper, die van het eene vermaak naar het andere slentert en zich na korten tijd onzegbaar verveelt.

De oudste was in rok, de jongste in smoking, maar beide kleedingstukken waren onberispelijk gesneden en zeer duidelijk door een Engel-

sche kleermaker vervaardigd, en zeker door een van de beste en duurstbetaalde.

Maar een kleedingstuk, zelfs van de duurste stof en door een meesterhand gesneden wordt tot een onbeduidende lap, zoodra het wordt gedragen door een man die er de waarde en de beteekenis niet van begrijpen kan.

Maar deze twee heeren zagen er uit alsof zij van kindsbeen des avonds nooit iets anders hadden gedragen.

Zij droegen een met zijde gevoerde avondcape en een van die half hooge hoeden, zooals die ook nu nog onder de jeunesse dorée van Amerika in de mode zijn en zeer geliefd.

De jongste betaalde den chauffeur en voegde zich toen weer bij zijn ouderen metgezel.

Alvorens binnen te treden in de zee van licht, die zij voor zich hadden, zeide hij op zachten toon:

— Men schijnt hier nog altijd te dansen, Raffles.

— En men danst op een vulkaan, Brand!
antwoordde de groote avonturier op ernstigen

toon. Men danst, zooals men het te Parijs deed, aan den vooravond van de groote omwenteling — maar de Fransche Revolutie zal door het nageslacht kinderspel genoemd worden, bij hetgeen ons te wachten staat, als er geen wonderen gebeuren.

— Ik kan mij niet herinneren dat ik dit groote hotel hier op deze plek gezien heb.

— Dat is ook niet te verwonderen — het is pas een half jaar geleden geopend. De geheele verdieping gelijkvooers is aan het vermaak gewijd. Er wordt gedanst, er is een ijsbaan, en tenslotte is er een zaal, waar revue's en specialiteiten vertoond worden.

— Wat doen wij hier eigenlijk ? vroeg Charles Brand, besluiteloos naast den in vuurrood laken gestoken portier kijkend, 'n reus van zes voet, wien men gaarne een Herculesknots in de hand zou hebben gegeven, inplaats van het simpele zilveren fluitje, waarmede hij ten behoeve van de bezoekers taxi's aanriep.

— Een vreemde vraag — ons vermaken natuurlijk, Brand, antwoordde Raffles met een van die flauwe glimlachjes om zijn scherp gesneden mond, die Brand steeds min of meer verschrikten, omdat hij er de beteekenis niet van kon doorgronden. Heb je geen lust in vermaak, vanavond ?

— Ik weet het niet, antwoordde Brand, met een licht schouderophalen. Ik ben nooit bijzonder gesteld geweest op dit soort vermaken, ook in Londen niet.

— Ga in elk geval maar mee naar binnen, misschien zien en beleven wij er iets belangwekkends !

De vervaarlijke portier in het rood bracht de zware draaideur reeds in beweging, en een oogenblik later stonden de twee vrienden in een vestibule van marmer en nikkel, die baadde in een zee van licht.

Ter rechterzijde bevond zich de vestiaire, waar ze hun overkleeders afgaven en toen zij naar den zaalingang wilden loopen, hoorden zij tot hun verbazing een jonge dame in een glazen kooi bijna verontwaardigd de vraag stellen :

— U koopt toch zeker bonnetjes ?

— Alle menschen, een fancy fair ! riep Brand verschrikt uit.

— Welke bonnetjes wenscht U mij te verkoopen, jongedame ? vroeg Raffles beminne-lijk, voorover eunend voor het loket van het eigenaardige kooitje.

— Wel, dansbonnen natuurlijk ! antwoordde de jongedame. Tien cent per stuk, neemt U er maar ieder twintig, daar kunt U een helen tijd mee toe.

Raffles en Brand zagen elkander verbaasd aan. Zij hadden in New York reeds zeer veel merkwaardige zaken ervaren, die zelfs Londen niet kende maar dit was volmaakt nieuw voor hen.

— Waartoe dienen die dansbonnen dan ? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid gewekt was.

— Heel eenvoudig ! legde de juffrouw in de kooi met engelengeduld en waarschijnlijk voor de duizendste maal uit. U heeft geen dame bij U, en al had U die wel — het moet toch vervelend zijn, altijd maar met dezelfde dame te dansen. Nu, daar binnen vindt U we vijftig heel knappe meisjes, die met U dansen, en die geeft U dan zoo'n bonnetje, bij wijze van betaling, en naderhand komen ze die bij mij weer inruilen, en ze krijgen per stuk, de helft van het bedrag, dat is dus vijf cent.

Brand had de arm van Raffles al gegrepen en zei kortaf :

— Ga mee — het is nog erger dan ik dacht !

Maar de kooidame moest het gehoord hebben, want ze zei ijskoud en uit de hoogte :

— Onze dames zijn uiterst fatsoenlijk, mijnheer. — Het kan navraag velen ! Overigens, graag of niet !

— Graag ! riep Raffles met een kort lachje en hij greep de kleine hand, die het stapeltje gestempelde en genummerde bonnetjes al weer naar binnen wilde halen. Geeft U mijn vriend voor twee dollar en mij voor twintig cent bonnetjes ! Ik kan altijd den voorraad aanvullen, nietwaar ?

— Dat spreekt vanzelf ! zeide het dametje in haar kooi verheugd en zij scheurde het gevraagde aantal bonnen af, nam het geld in ontvangst en wendde zich reeds vol ijver tot een anderen bezoeker die juist zijn goed had afgegeven, een kerel als een boom met een breed zeer, donker gelaat, wenkbrauwen als knevels, een blauwachtig waas op zijn wangen, ofschoon hij blijkbaar zooveel geschoren was, drie kostbare ringen aan de vingers en een parel in zijn overhemd.

Raffles had een vluchtigen blik op dien man geslagen, en toen vatte hij Brand onder den arm en loodste hem door 'n breede, dubbele deur van wit gelakt hout de eigenlijke danszaal binnen, met rijen stoelen en tafeltjes op een verhooging langs de vier wanden.

Het was reeds vrij vol, vele van de tafeltjes waren bezet door dames en heeren, die reeds naar hartelust spiritualiën konden drinken, zooveel zij maar verkozen.

— Wat moet dat een schadepostje zijn voor

de politie, overpeinsde Brand, toen hij het zag. Ik zie daar nog een leeg tafeltje, niet al te dicht bij het orkest en ook niet al te ver er vandaan.

Op dat oogenblik hoorde hij zich aanspreken door een allerliefst jongmeisje, met donkere krullen en groote, lachende oogen, die vroeg:

— Taxi, mijnheer?

— Dit is zeker een van de beroemde dansdames! zeide Raffles glimlachend. Je ziet dat ze er heel lief uitziet. Hier is je pakje bonnetjes. Amuseer je, ik wacht je aan het tafeltje.

En voor de verblufte Brand goed wist wat er gebeurde was het pakje met dansbonnen reeds in den zijzak van zijn smoking verdwenen, en danste hij opgewekt de levendige foxtrott, welke het orkestje zoeven had ingezet, maar niet, na een van zijn bonnen te hebben afgestaan aan het aardige zwarte kind, dat voor vijf minuten zijn danseres zou zijn.

Daar hij van verbazing niet al te veel zei, begon het meisje na een minuut ongeveer uit zichzelf:

— Ik ben studente!

— Toch waar? vroeg Brand op een toon van ongeloof. Maar U danst uitstekend!

— Maar dat kan ook heel goed samengaan! Ik studeer voor tandarts, weet U?

— Maar dat is een uitstekend en goed-betalend vak, merkte Brand op.

— Als men het eenmaal is, mijnheer! De kunst is om het te worden. En omdat ik geen geld heb om mijn studie te betalen en mijn vader straatarm is — hij is kunstschilder ziet U — heb ik er dit op gevonden! Ik heb vanavond al dertig bonnetjes verdiend! En het is pas tien uur.

— Kranig! bewonderde Brand. Maar is dat niet erg vermoeiend?

— Heelemaal niet vermoeiend! Ik vind het prettig werk. En als ik er genoeg van heb, loop ik er eenvoudig uit! Wij zijn hier volkomen vrij om te komen en te gaan wanneer we willen. Vindt U dat ik goed dans? vroeg zij met naïeve behaagzucht.

— Als een veertje, en zeker niet als een tandarts. Ik geloof dat U een dapper meisje bent. Tot ziens juffrouw — — — juffrouw — —

— Lize! Natuurlijk heet ik anders, maar U begrijpt wel dat we hier niet onder onzen waren naam kunnen komen dansen! zeide het zwartgelokte kind met een helder lachje. Komt U nog eens terug?

— Ik zal niet mankeeren! antwoordde Brand, heelemaal ingepakt door de ongeunstelde vroolijkheid van het meisje dat op die wijze geld verdiende om haar studie te vervolgen.

Een buiging, en Brand richtte zich naar het tafeltje, waaraan hij Raffles reeds had zien zitten, in onderhandelingen gewikkeld met een kellner, die hem blijkbaar iets wilde aanpraten.

— Een belangwekkend man, begon Raffles dadelijk, toen Brand ging zitten. Hij wilde mij champagne aanpraten. Stel je voor, champagne, om tien uur in den avond!

— Wat heb je dan genomen?

— Wijn, Brand, eenvoudig wijn, en geen flesch maar een glas! Matigheid voor een man in mijn omstandigheden is een eerste eisch. Heb je je geamuseerd?

— Voortreffelijk! antwoordde Brand en zijn blik dwaalde over het nu geheel verlaten dansplankier naar de overzijde, waar hij het aardige, zwarte ding ontwaarde temidden van een heele schaar „taxidanseresjes”. Zij danste werkelijk heel goed en ik vond het met tien cent veel te schraal betaald. Wat denk je dat ze doet overdag?

— Voor tandarts studeeren! antwoordde Raffles.

— Maar Edward, praatte ze zoo hard?

— Heelemaal niet — maar ze keek voortdurend naar je tanden! Ik ken dien blik, Brand. Ik heb opgemerkt dat men nooit met een zenuwarts kan praten, of hij houdt zijn blik strak op je oogen of op je slapen gevestigd. Een tandarts daarentegen kijkt, zelfs zonder het te weten, of er aan den mond van de ander nog iets te verdienen valt. Ik heb een paardenarts gekend, die zich in gezelschap volmaakt onmogelijk maakte, omdat hij de verkeerde gewoonte had aangenomen, ieder met wie hij sprak goedkeurend, maar heel nadrukkelijk op een lichaamsdeel te kloppen waarop men nu eenmaal niet mag kloppen dan na ontvangst van toestemming.

— Dan ben ik heel blij, Edward, dat er aan mijn tanden nog steeds niets te doen valt. zeide Brand in volmaakten ernst. Zul jij niet dansen?

— Ik geloof dat ik — — —

Maar het orkestje had reeds weder ingezet, en Raffles zag een in een smaakvol, wit toiletje gestoken meisje voor zich staan, met het mooiste blonde haar dat men zich voorstellen kan en groote blauwe oogen in een rond zacht blozend gezichtje.

Het klonk bijna schuchter en aarzelend, toen zij vroeg:

— Taxi, mijnheer?

Onmiddellijk was Raffles overeind, boog hoffelijk, en bewoog zich een oogenblik later

te midden van de andere dansenden, en Brand, aan zichzelf overgelaten, kreeg alle gelegenheid de athletische gratie te bewonderen, waarmede Raffles deze irraaiste van alle sporten uitoefende, die dansen heet. Het was alsof de voeten van zijn danseres de grond niet raakten, alsof hij haar deed zweven.

Nu en dan slechts wisselden zij een paar woorden, en Brand zag hoe beiden opgingen in den dans, ofschoon Raffles steeds voorgaf er niet van te houden, of er althans volkomen onverschillig tegenover te staan. Raffles hield meer van boksen, paardrijden en zwemmen.

Na ongeveer zes minuten keerde hij reeds weder terug, na een eerbiedige buiging voor het meisje in het wit, dat haar medetaxi's dadelijk weer ging opzoeken.

— Een partijtje van mijn bonnetjes overnemen? vroeg Brand laconiek en met een zekere spotzucht, toen Raffles weer naast hem plaats nam en een teugje nam van de inmiddels gebrachte wijn.

— Dat is geen kwaad denkbeeld, antwoordde Raffles effen. Naar het schijnt dansen die meisjes alle voortreffelijk. En die moderne dansen hebben iets sportiefs, dat aantrekt. Deze kleine blonde fee, heet of noemt zich tenminste Elly.

Ze is studente in de letteren, en je begrijpt wel welke vooruitzichten dat tegenwoordig opent. Nog geen jaar geleden stierf haar vader op een tragische wijze als gevolg van een beroerte. Een financieele, geheel onverwachte tegenslag beroofde het gezin op een enkelen dag van vader en echtgenoot, en van het geheele kapitaal dat zij bezeten hadden.

Ze waren plotseling straatarm en omdat ze haar studie niet wil prijsgeven heeft ze er dit op verzonnen. Een dapper meisje!

Misschien had Raffles nog iets willen zeggen, maar zijn blikken werden op dat oogenblik gestroffen, door een man, die aan het naburige tafeltje geheel alleen had gezeten, en nu opstond, de dansvloer overstak, en op het groepje opgewekt babbelende taxi's toestapte, regelrecht naar het blonde meisje in het wit.

Brand herkende hem eveneens terstond. Het was de grove, zwarte man met zijn knevelwenkbrauwen, die vlak na hen was binnengekomen.

— Wat doe je? vroeg Brand het volgende oogenblik niet zonder onrust, want hij zag dat het gelaat van Raffles zich verstrakte en hoe hij opstond met een bruuske beweging.

— Zie e het dan niet? De kerel maakt het haar lastig! Maar Brand. Je moet hem toch herkend hebben? Het is een van de gevaarlijkste gangsters van New York, maar dien ze nog nooit hebben kunnen snappen. Hij was betrokken bij de moord op dien armen, ouden kaslooper van de Nationale Bank.

Deze woorden werden reeds gesproken op het midden van de dansvloer, want Raffles was snel voortgelopen, en stond het volgende oogenblik naast het blonde danseresje, dat zich woedend verdedigde tegen de pogingen van den grooten kerel, haar te omvatten en naar de dansvloer te trekken.

— Hindert deze man U, juffrouw Elly? vroeg Raffles zeer kalm.

Als door een adder gestoken liet de kerel haar dadelijk los en wendde zich met fonkelende oogen naar Raffles, boven wien hij wel een half hoofd uitstak.

Met een verachtelijke glimlach om zijn dikke lippen hoonde hij:

— Bemoeit U zich er maar niet mee, mijnheer. Ik heb haar mijn bon gegeven en dus recht op een dans.

— En ik heb U die bon weer teruggegeven, omdat ik niet met U wil dansen, zeide het jonge meisje, dat blijkbaar heftig verontwaardigd was. Ik heb het recht om dansen te weigeren. Ik — ik haat U!

— Mij dunkt dat dit U toch voldoende moet zijn, mijnheer! zeide Raffles rustig.

— Haha, Lohengrin aan het woord! lachte de zwarte man uitbundig. Komaan ga opzij bemoeial!

Hij wilde het blonde meisje opnieuw aanvatten, en het volgende oogenblik sloeg Raffles hem met de platte hand vo. op het gelaat, zoodat zijn wang onmiddellijk opzwol.

Als een woedende tijger sprong de kolos op Raffles toe, maar diens linkerhand schoot snel als de gedachte uit, en een seconde later rolde de zwarte man, alsof een kogel hem in de volle borst had getroffen, over de verhooging heen, een paar stoelen en tafeltjes in zijn val meesleurend.

HOOFDSTUK II.

PEARL JIM.

De val maakte zooveel geraas, dat onmiddellijk van alle zijden nieuwsgierigen kwamen toelopen, en daaronder was ook de gerant, een man met het gelaat van een bejaarden diplomaat, die zeer streng keek en onmiddellijk de vraag stelde, op een barschen toon:

— Wat moet dit beteekenen?

— Wel, wat het lijkt, dat is het ook, antwoordde Raffles kalm. Ik heb dien kerel moeten neerslaan omdat hij het deze jongedame lastig maakte. U is, geloof ik, de gerant?

— Die ben ik, mijnheer.

— Sta mij dan toe, U te zeggen, dat U er beter aan deed, zekere personen niet in Uw hotel toe te laten! Het zal U wel bekend zijn wie die heer daar op den grond is, die daar met zooveel moeite overeind krabbelt?

— Ik weet het niet, mijnheer en het kan mij ook niet schelen, antwoordde de gerant toornig. Ik vraag niet wie mijn bezoekers zijn! Ik vraag alleen of zij zich behoorlijk weten te gedragen.

— Maar dat deed deze man juist niet! Hij gedroeg zich als een ploert! Ik zal U zeggen wie hij is — laat ik U mogen voorstellen aan Jim Howley, bijgenaamd Pearl Jim, een der gevaarlijkste schavuiten uit New York, hetgeen niet weinig wil zeggen.

De gerant verhief zijn stem nog meer, toen hij hernam:

— Ik zeg U dat het mij niet schelen kan wie hij is, mijnheer. Indien hij zich een onschuldig grapje veroorloofd heeft met een van de taxi's, dan behoefde U zich daarmee niet te bemoeien. Ik kan niet aan den neus van een der bezoekers zien of hij een . . . gangster is of een gewoon, rustig burger. Wanneer ik eenmaal trachtte scheiding te maken, dan kon ik wel aan den gang blijven, want . . .

Hij werd vrij ruw onderbroken, want Pearl Jim, was nu overeind gekomen, niet meer zoo elegant als zoeven, want zijn haar hing sluik en verward over zijn eene, halfgesloten oog, dat in aanraking was geweest met een stoel, en tastte wankelend nog naar zijn binnenzak.

Raffles was echter op zijn hoede, en het

volgende oogenblik was Pearl Jim opnieuw gevloerd.

De gerant werd wit van woede en snauwde Raffles toe:

— En dat doet U waar ik bij sta, mijnheer!

— Ik kreeg niet den tijd, U te verzoeken, heen te gaan, mijnheer, zeide Raffles koeltjes. De man tastte al naar zijn revolver, dat schijnt U niet te hebben gemerkt?

— Mijnheer, ik verzoek U mijn inrichting te verlaten, zeide de gerant op een toon, alsof hij een keizer was die een ongehoorzame beambte wegzond. Ons hotel staat te goed bekend, dan dat ik dergelijke relletjes zou mogen toelaten. Wat U betreft, Miss Elly — U is de aanleiding geweest tot dit onaangename incident, en ik verzoek U dus dringend, dadelijk dit etablissement te verlaten.

Het meisje kreeg tranen in de oogen en vouwde geheel onwillekeurig met een smeekend gebaar de handen, terwijl ze een stap op den gerant toedeed, en met een bevend stemmetje zei:

— Maar — het was toch mijn schuld niet. Hij was werkelijk heel ruw, en ik wilde nu eenmaal niet met hem dansen. Wij zijn immer vrij . . .

— In zekeren zin, juffrouw Elly, antwoordde de gerant stroef. Maar U is niet vrij om mijn zaak in opspraak te brengen. Wees zoo goed om dadelijk heen te gaan en kom hier nooit weer terug.

Het blonde meisje wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles bood haar met een galant gebaar den arm, en zeide, luid genoeg om in de verste hoeken van de zaal te worden gehoord:

— Ik hoop de eer te mogen hebben, juffrouw Elly, U buiten de poorten van dit „etablissement“ te mogen leiden, waarvan de gerant zoo bang schijnt te zijn voor zekere leden van de onderwereld. Wat U betreft mijnheer, U zult nog van mij hooren!

— Ik geloof waarlijk dat U mij durft dreigen mijnheer! riep de gerant met roode koorts-vlekjes van woede, op zijn bleeke gepoederde

wangen. Wilt U mij noodzaken, de politie in den arm te nemen?

Raffles gaf niet eens antwoord, maar keek den gerant slechts aan met zijn blik uit zijn staa grijze, doorborende oogen, die den man eensklaps tot zwijgen bracht.

Niemand dacht aan dansen, de muziek zweeg, en in een drukkende stilte schreed het paar naar de groote zaal deur, terwijl Brand als een soort page op korten afstand volgde, in een stemming die het midden hield tusschen bewondering en afkeuring.

Het meisje was heel stil, en scheen zeer bedrukt te zijn. Raffles voelde hoe haar kleine hand beefde op zijn arm. Zoodra zijn de vestibule bereikt hadden, hief zij het blonde hoofd op, en zei met een zwakke stem:

— Ik dank U wel, mijnheer. U heeft U ridderlijk gedragen.

Er volgde een diepe zucht, en Raffles zei glimlachend:

— U schijnt het toch niet erg te waardeeren, dat ik tusschen beide ben gekomen? Had ik dien heer dan zijn gang moeten laten gaan?

„Miss Elly” huiverde even, keek Raffles toen vol aan en zei:

— Wat U deed was heel mooi, en heel dapper. Maar — ik ben er mijn betrekking mee kwijt geraakt. Het was eigenlijk geen echte betrekking maar ik verdiende er toch mijn brood mee. Een tweede inrichting van dit soort weet ik niet in New York — er zijn er een paar maar daar durf ik heusch niet komen. Die zijn in de buurt van de haven. Ja, dan moet ik er maar wat anders op vinden — ik weet nog niet — —

Er klonk nu zulk een smartelijke onrust in haar trillende stem, dat Raffles er door getroffen werd, en zei:

— Dit is dus eigenlijk mijn schuld geweest, miss Elly, en U moet mij in de gelegenheid stellen het goed te maken. Uw naam en adres, als ik U verzoeken mag. Er moet voor U iets anders zijn te vinden dan deze vermoeiende arbeid, die onaangenaam en zelfs niet geheel zonder gevaren is, zooals U nu zelf heeft gezien.

De klare, blauwe oogen rustten voor een kort oogenblik onderzoekend op het gelaat dat daar naar het hare was toegewend, en toen zei ze snel en zacht:

— Ik vertrouw U volkomen. Ik heet Maisy Webster, en ik woon met mijn moeder en mijn elfjarig broertje in de Pineapplestreet, in Bronx.

— Dank U. Het wordt nu hoog tijd, dat

ik U verlof vraag mij en mijn vriend aan U voor te stellen. Ik ben — Graaf William Palmhurst — deze heer is mijn secretaris, Charles Brunt.

Maisy had haar kleine hand al uitgestoken, en Raffles vatte ze, hield ze een oogenblik in de zijne, en zei:

— U staat toe, dat we komen bezoeken?

— Als U dat — heusch de moeite waard vindt — begon het jonge meisje haperend.

— Het is zeer de moeite waard! Begrijpt U niet dat U nog in gevaar verkeert. Heelt U dan niet gehoord, met welken naam ik dien man noemde, die U zoo ruw behandelde? Maar wat vraag ik, natuurlijk is U niet thuis in dit duistere wereldje. Nu dan — die man was Jim Howley, die nog geen maand geleden terecht heeft moeten staan, en helaas weer is vrijgesproken. Omkoopbare politiebeamten, getuigen, die uit vrees meenedig zweren, en de rest. Een der gevaarlijkste leden van een gevaarlijke bende! Een zeer wraakzuchtig man. En een man, die in Bronx zeer goed bekend is! Neem U dus in acht, juffrouw Maisy, en kijk den eersten tijd goed uit, ik acht dien kerel tot alles in staat, Brunt, vergezel jij juffrouw Maisy naar de vestiaire, want het is beter, dat zij niet alleen is. Wij brengen U thuis. Neen, weerstreef nu niet, het is werkelijk beter. Pearl Jim, was daarbinnen niet alleen. Het verwondert me genoeg, dat die vrienden niet tusschenbeide zijn gekomen. Aha, daar hebben wij er al een!

Een nog heel jonge man met een baardeloos gezicht, en een sigaret tusschen de slappe lippen, liep op dat oogenblik met de handen in de zakken schijnbaar heel toevallig langs den achterwand van de ruime vestibule.

Hij was blijkbaar zoeven uit de danszaal gekomen en liep in de richting van de lift en de monumentale trap, die zeer dicht naast elkander naar de hooger gelegen verdiepingen voerden.

En onder het loopen hield hij den blik zoo scherp op Raffles gevestigd, dat het weinig had gescheeld of hij had een kostbare Chineesche vaas van haar voetstuk geloopt.

— Ik geniet reeds de onderscheiding van hun aandacht! zeide Raffles glimlachend en op zachten toon. Voorloopig hebben zij nog een beginneling op mij afgestuurd. Ga je gang maar, Brunt — ik wacht hier op U beiden!

Raffles bleef alleen in de ruime vestibule achter.

Hij was althans de eenige bezoeker, want daar zat nog altijd de jongedame met haar bonnetjes in haar glazen kooi, en daarnaast

was het bloemenstalletje dat weer grensde aan de boekenkiosk, die op haar beurt geflankeerd werd door een dito, waar men sigaren verkocht, en overal waren natuurlijk menschen, ook aan de overzijde, waar de hotelklerk met zijn helpers en zijn telefoontoestel achter zijn breede, gladgepolitoerde toonbank troonde.

Juist toen Brand en het jonge meisje door een zijdeur verdwenen waren, stak het jonge mensch met snelle geluidlooze schreden de vestibule over, en kwam voor Raffles staan, die juist bezig was, een sigaret aan te steken.

— Mijn vriend Pearl Jim wil graag weten, met wien hij te doen heeft gehad, mijnheer —

Raffles liet zijn aansteker heel langzaam zakken, knipte ze dicht en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen in het bleeke, schijnbaar nietszeggende gelaat van den jongen man, die tegenover hem stond in de houding van een vechthaantje.

Toen begon hij afgemeten :

— Jeugdige melkmuil. Ik ben niet gewend, mijn naam te noemen aan den eersten den besten. Draai je om op je hielen, en zoek aanstonds de danszaal weer op.

Het jonge mensch zag er aanstonds een weinig minder onbeduidend uit. Zijn groenige oogen begonnen valsch te flikkeren, zijn bleeke wangen werden vlammerig rood, en ook zijn stem was veranderd en schor geworden, toen hij hernam :

— Geloof je ons op die manier te kunnen behandelen — met groot lef ! Dacht je ons te overbluffen ? Je wilt je naam niet noemen ?

— Ik denk er niet aan, jongeman ! antwoordde Raffles, en het sigarenaanstekertje gleed in zijn zak.

Daarop bekeek hij aandachtig zijn rechterhand, spande en ontspande de gespierde vingers, schoof den zegelring langzaam van zijn plaats, en besloot :

— Sommige dingen zeg ik maar eenmaal, jongmensch.

Het jonge mensch keek op zijn beurt naar de vingers, die zich tot een vuist sloten, toen gromde hij een vloek, en deed wat Raffles hem geboden had — hij draaide zich om op zijn hielen, na nog een loenschen, wraakzuchtigen blik op Raffles te hebben geworpen, en verdween vlug in de richting van de danszaal.

Bijna op hetzelfde oogenblik keerden Maisy en Brand terug uit de vestiaire, waar het meisje haar mantel had afgegeven.

— Alles in orde ? vroeg Brand aanstonds,

die op het gelaat van Raffles kon lezen als in een opengeslagen boek.

— In de beste orde, antwoordde Raffles glimlachend, den ring weer terugschuivend op dezelfde plaats.

Brand wierp haastig een blik over zijn schouder in de richting van de breede deur der danszaal.

Een paar overdreven chic gekleede heeren stonden daar bijeen, en keken over de matglazen onderheft van de deur aandachtig naar het drietal, met niet zeer vriendelijke gezichten.

— Dat belooft iets ! zeide Brand zachtjes voor zich heen.

Raffles haalde de schouders op, en zeide opgewekt tot Maisy, die er met een ongeduldig, bleek gezichtje bij stond :

— Laten wij maar heen gaan juffrouw Maisy. Bekijk het nog maar eens goed, want ge zult er wel niet meer terugkomen.

— Daar ben ik ook erg bang voor ! zuchtte het meisje. Jammer, ik begon al zoo aardig te verdienen. De heeren kenden mij al een beetje en dansten graag met mij. Gisteren heb ik twee bonnetjes voor een dans gekregen.

— Wel verbazend ! zeide Raffles met voor-gewende bewondering. Dat was dus een onverwacht fortuin dat U daar in de schoot viel. Nu, op weg, Bronx is vrij ver.

Met vlugge stappen ging het drietal het hotel uit, en met een machinaal gebaar bracht de portier in zijn duivelsch rood, de hand aan de klep van zijn pet.

Het was niet zoo gemakkelijk op dat uur een vrije taxi te vinden, maar tenslotte slaagden zij er toch in, ofschoon Maisy een paar malen aandrang om toch eenvoudig de elevated te nemen, die haar tot zeer dicht bij haar huis bracht. De rit duurde zeker geen vijftig minuten.

En misschien ware het beter geweest, als Raffles maar aan dien wensch had voldaan

Een pas of vijftig van het hotel kon Raffles een taxi machtig worden, zij stapten in, nadat Raffles het adres had opgegeven, en de tocht begon, bijna voortdurend langs het viaduct van den verhoogden spoorweg, toen over de Brooklyn Bridge en ten slotte de drukke volkswijk van Bronx in.

Voor een oud en smal huis hield de taxi stil het drietal stapte uit en Raffles betaalde.

Met den hoed in de hand wachtten de beide mannen tot Maisy had aangescheld en pas toen de deur opening en een jongensstem

daarboven iets geroepen had, vatte Raffles de hand van het meisje.

— Morgen kom ik U bezoeken, juffrouw Maisy. Wij zullen dan eens rustig praten over de toekomst. Hoe lang studeert ge?

— Drie jaren!

— Dan zou het onverantwoordelijk zijn, die studie thans af te breken. Tot morgen dus.

— Tot morgen — en nogmaals bedankt voor Uw edelmoedig optreden! Adieu, mijnheer Brunt.

De huisdeur klapte dicht.

Zwijgend liepen de twee mannen terug in de richting van de reusachtige brug.

Op een straathoek stond Brand stil om een verse sigaret aan te steken.

Hij had het geurige, witte rolletje tabak nauwelijks tusschen de lippen of er kraakte op eenigen afstand een schot, droog en helder als een zweepslag, en hij was zijn sigaret kwijt, want een kogel, die met een weemakend gezoem als een groote wesp voorbijvloog, had ze hem tusschen de lippen weggeslagen!

HOOFDSTUK III.

ONTVOERD.

Wat steeds gebeurde — Brand bukte zich, volmaakt onwillekeurig en Raffles bleef rechtop staan, recht als een kaars. In zulke dingen was hij een oprecht fatalist en naar zijn oordeel zou het zelfs niet helpen als men zich in zulke gevallen op den grond uitstreckte wanneer het noodlot eenmaal besloten had dat de kogel U zou treffen. Men kon dus evengoed rechtop blijven staan en een gentleman zijn.

Maar wel nam Raffles aanstonds de voorzorg, op zijn beurt het lot een weinig terzijde te staan, door bliksemsnel zijn revolver te trekken en twee stappen terzijde te doen, zoodat hij meer in de schaduw kwam van een vooruitspringend muurgedeelte.

Brand meende een paar schaduwen snel te zien voorbij glippen aan de overzijde, en hij stond reeds op het punt, van zijn eigen wapen gebruik te maken, toen hij de hand van Raffles op zijn arm voelde en zijn stem hoorde fluisteren :

— Laat dat, Brand. Het dient tot niets om hier een vuurgevecht aan te vangen. De schaduwen zijn al verdwenen. Laten wij maar verder gaan, en ons voor gewaarschuwd houden. Wij weten nu tenminste dat wij gevolgd zijn.

— Ik kan niet zeggen dat ik met die wetenschap erg ingenomen ben, Edward, gromde Brand. Naar het schijnt hebben wij onze hand voor de zooveelste maal in een wespennest gestoken !

— Het ergste is, Brand, dat zij de woonplaats van het meisje schijnen te kennen, of liever dat wij in onze onnoozelheid en lichtvaardigheid hun die woning als het ware hebben aangewezen.

Brand zei maar niets. Wat hem betreft — op zijn tijd kon hij ook heel galant zijn, en ridderlijk tegenover dames, maar men moest niet overdrijven. Wie kon zeggen of het heele voorval geen doorgestoken kaart was, en of die kerels niet naar deze gevaarlijke volksbuurt

waren gelokt, met het doel, hen uit te plunderen. In een stad als New York kan men zoiets zeer wel verwachten.

Hij keek van terzijde naar Raffles, die een oogenblik in beraad scheen te staan en toen zeide :

— Laten wij maar heengaan, Brand. Vanacht zullen zij in ieder geval niets durven ondernemen, in dit huis dat van onder tot boven bewoond is.

— Niets ondernemen ? Maar wat verwacht je dan eigenlijk ?

— Zij zullen zich wreken, Brand. De man heeft het trouwens duidelijk gezegd. Die schurk van een Pearl Jim geniet in zijn wereldje een zekere vermaardheid wegens het aantal vrouwen, dat hij aan zijn zegekar heeft gebonden. Zoo niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Zij loopt gevaar, zeg ik je, en ik heb beloofd, haar te zullen beschermen. Morgenochtend gaan wij er zoo spoedig mogelijk heen en beramen een plan tot afweer, zooals de commandant van een vesting het doet.

En daarop aanvaardden de beide vrienden den terugtocht.

Zij werden verder met rust gelaten, en vonden vrij spoedig een onbezette taxi.

Het duurde ditmaal zeer lang alvorens zij hun kleine villa in een der voorsteden hadden bereikt, waar zij den reusachtigen chauffeur James Henderson nog op vonden in een toestand van groote ongerustheid wegens hun lang uitsluiting.

Brand stelde hem met weinige woorden op de hoogte van de oorzaak hiervan, en daarop begaven de drie mannen zich te ruste, en sliepen, zonder gestoord te worden door het gerucht der reusachtige wereldstad, dat zelfs des nachts niet geheel zwijgt.

Den volgenden morgen om acht uur, zaten Raffles en Brand aan het eenvoudige ontbijt,

ieder verdiept in de lezing van een ochtendblad.

Met twee regels was daar melding gemaakt van het „onbeduidende voorval” in het nieuwe hotel in de Broadwaybuurt, zonder echter dat een enkele naam genoemd was, en het had Brand heel wat moeite gekost, die twee regels te vinden.

— Het is een schandaal, riep hij uit, na Raffles mededeeling van dit feit te hebben gedaan.

— Hoezoo? vroeg Raffles verbaasd. Zijn wij koorddansers of operazangers, die uit hun humeur moeten zijn, als de critiek niet lang of niet mooi genoeg is? Hoe minder er over het geval gesproken wordt, hoe beter. Zie je kans om op de been te blijven na het gebruik van die vier broodjes en drie eieren? Ik wilde wel aan het werk gaan!

— Neem je me nu mijn gezonde eetlust ook nog kwalijk, zei Brand met een volle mond en zeer verontwaardigd. Ik kan je zeggen dat ik met zeer weinig overtuiging, aan die heele dwaze onderneming deelneem. Laat ieder voor zich zelf zorgen, en laten wij op de trein naar het Noorden stappen, in de vliegmaschine gaan zitten en naar Londen terugkeeren.

— Ik zie het al — die korte nachtrust heeft je stemming geschaad, Brand, zeide Raffles, Brand aanstarend met zijn wijdgeopende, staalgrijze oogen, waarvan de blik soms zoo moeilijk te verduren was.

Je voelt natuurlijk zelf wel dat je wartaal spreekt. Ik denk er niet aan om te vertrekken. Maar er valt me daar iets anders in. Ik zie niet in waarom je mij zou moeten vergezellen. Hoe langer ik erover nadenk, hoe overtolliger je gezelschap me voorkomt. Feitelijk heb ik niets anders te doen dan met het meisje te bespreken wat wij voor haar kunnen doen en verder hoe ze zich het best onttrekt aan de uiterst gevaarlijke attenties van dien zwart-harigen schurk. Houd jij dus je register maar bij, schrijf prentbriefkaarten aan je vrienden en kennissen en laat Henderson een spel kaarten koopen, zoodat je een solitaire kunt leggen!

— Je bent spotziek vanmorgen Edward, verweet Brand hem, met de uitdrukking van een bestrafte New Foundlander in zijn blauwe oogen. Ik ga met je mee. Mijn register is geheel bijgehouden, ik heb geen vrienden en bekenden die in de termen vallen om met prentkaarten te worden gegeeseld en van solitairespelletjes houd ik niet. Het is ook misschien beter als ik als je chaperon optreed?

— Ik zie dat de prilheid van den dag je

niet belet om sarcastisch te zijn, wierp Raffles hem schouderophalend tegen. Houd dan nu eens eindelijk op met ontbijten en houd je gereed om mee te gaan.

Uit de aangrenzende kamer klonk de zware stem van Henderson die vroeg:

— Moet ik de auto rijden, mylord?

— Neen, James met de auto zullen wij liever geen rit maken naar die eigenaardige buurt. Het zou maar al te veel opzien baren. Bovendien is de wagen daar te goed en te nieuw voor. Je kunt rustig thuisblijven, want voor de lunch zijn we denkkelijk terug. Mijnheer Brand en ik gaan met de electriche naar de city, en zullen daar gemakkelijk met den elevator verder kunnen gaan.

— Maar het is toch geen behoorlijke tijd om een bezoek te brengen bij een jongedame, wilde Brand nog tegenwerpen.

— Brand, ten eerste is het geen theevisite, geen five o' clock en ten tweede zal het niet zoo vroeg zijn als we daar aankomen.

Hij was reeds opgestaan, greep zijn hoed en toen Brand zich bij hem had gevoegd kreeg Henderson nog eenige instructies, en verlieten de beide mannen het huis.

Vijf minuten oopens brachten hen bij het beginpunt van de electriche lijn, die tot diep in het hartje van New York doordrong, en zij behoefden nog maar een klein eindje te loopen om een station te bereiken van den ondergrondschen spoorweg, die hen tot aan den hoek van Warrenstreet bracht, juist tegenover het pompeuse stadhuis, waar zij overstapten op den viaductspoorweg, die hen over de Eastriver bracht, met behulp van de wereldberoemde Brooklyn bridge en hen afzette op vijf minuten gaans van de Pineapplestreet.

Het was toen half tien, en vrij druk in deze volkrijke buurt.

Raffles en Brand daalden met een groot aantal reizigers de trappen van het station af, die hen regelrecht naar het troittoir voerden, en toen pas vroeg Brand:

— Wit je me niet mededeelen, Raffles wat eigenlijk je plannen zijn met dat blonde kind?

— Wel, dat is heel eenvoudig, Brand! Slechts zelden kan geld alleen iets goeds uitspreken, maar in dit geval komt het me voldoende voor, als ik haar in staat stel haar litteraire studies ten einde te brengen.

— Maar neem mij niet kwalijk — wie studeert er tegenwoordig nog litteratuur, en wat levert het op?

— Dat is een zaak die zij zelf te beoordeelen heeft, Brand, en dit kan ik je wel zeggen —

een goede schrijfster is nog altijd iets heel bijzonders en kan zich dus ook goed laten betalen.

— Maar je sprak van een gevaar dat haar bedreigde — hoe denk je dat van haar af te kunnen wenden?

— Ik vermoed dat een eenvoudige verhuizing naar een geheel andere wijk van deze reusachtige stad wel voldoende zal zijn, Brand. Wie bijvoorbeeld van Flatbush Avenue, heel in het Zuiden van Brook'lyn naar de 241ste straat verhuist, kon evengoed naar Mexico emigreeren. Maar wij zullen haast moeten betrachten want in deze wijk is zij niet veilig meer.

Deze woorden waren gewisseld op nog geen veertig passen afstand van het huis van het jonge meisje, aan de overzijde en hetgeen er nu geschiedde gebeurde zoo vlug, dat zelfs Raffles naderhand onmogelijk de juiste toedracht had kunnen vertellen.

Op omstreeks zes meters afstands van de deur stond een vrij groote auto stil.

Bij het halfgeopende portier stond een man, dien de beide vrienden op den rug zagen en dien zij dus niet herkenden.

Juist op het oogenblik dat zij wilden over steken ging de deur van het huis open, en Maisy Webster trad naar buiten, eenvoudig gekleed, met een boodschappentas gewapend.

Nog op den drempel werd zij aangesproken door een tweeden man die een lichtgrijze overjas droeg.

Zij stond stil, staakte een lichten kreet, en draaide zich om teneinde vlug het huis weer binnen te gaan, maar de man greep haar ruw beet, tilde haar als een veertje van den grond, en droeg haar naar de auto, waarvan het portier op hetzelfde oogenblik wijd werd geopend door den kerel die daar had postgevat.

Op hetzelfde oogenblik begon de zachtjes doordraaiende motor luid te grommen.

Aan Raffles was volstrekt niets ontgaan, en hij stak zoo snel mogelijk de drukke straat over met Brand op zijn hielen.

De bandieten moesten dit hebben gezien, of misschien ook wel niet, maar in elk geval begonnen zij, waarschijnlijk om gegadigden voor een achtervolging daarvan te weerhouden, als krankzinnigen van hun revolver gebruik te maken en in het wilde om zich heen te schieten.

Een voorbijganger die met de heele zaak niets te maken had werd licht aan den arm

gewond, maar een tweede kogel vloog door een winkelraam, en verwondde een koopster die zelfs niets gezien had ernstig aan den hals.

Het portier sloeg al met een luid gerinkel dicht en Raffles en Brand waren op zijn minst nog een meter of acht van de auto verwijderd, die zich reeds in beweging stelde.

— Schiet op een van de banden, Brand! beval Raffles onder het haastig voortsnelen.

Brand gehoorzaamde. Hij schoot — en miste, want juist stak daar vlak voor hem een geheel ontdane telegrambesteller op zijn zware motorfiets den rijweg over.

Zijn kogel ketste tegen het asfalt — en verloor zich ergens in de ruimte.

De auto reed reeds!

— Spring er achter op! schreeuwde Raffles.

Brand was een voortreffelijk sprinter, hij had menigen wedstrijd over de honderd meter geloopt in recordtijd, hij behoefde over tien meters op een sintelbaan niet langer dan een seconde te doen — maar de omstandigheden waren hier niet normaal, hij wist nog we. den achterbumper te grijpen, maar zijn vaart was juist niet snel genoeg geweest om zich achter op het reeds snel rijdende voertuig te kunnen slingeren.

De bumper werd hem als het ware uit de handen gerukt en hij struikelde en viel.

Toen nam Raffles een snel besluit, dat hem misschien duur te staan had kunnen komen.

De jonge man op de zware motorfiets en zijn tasch met telegrammen had juist zijn machine tot staan gebracht naast het trottoir, toen Raffles hem met een niet al te harden, maar precies op de goede plaats aankomenden kinstoot vloerde.

— Het spijt mij, jonge vriend, maar ik moet dit instrument van je leenen! riep hij en slingerde zich op het zadel. De fiets was voorzien van een klein duozadel, en Brand, die dadelijk weer was opgestaan, sprong er op, terwijl Raffles den kickstarter reeds had neergetrapt en met vol gas wegreed terwijl de knalpot heftig te keer ging en een blauwe benzinedamp verspreidde, achter de bruine, wegrazende auto aan.

De wagen had een voorsprong van een vijftig meters en Raffles zou die zeker spoedig hebben ingehaald.

Brand schreeuwde zoo hard hij maar kon om de aandacht te trekken van patrouilleerende politieagenten, maar dat was niet eens noodig want men schoot uit de auto naar hartlust

uit het achterraampje op de achtervolgende motorfiets.

Door het slingeren echter van beide voertuigen misten al de schoten en bij ieder huizenblok won Raffles een meter of twintig.

Niemand kon zeggen hoe dit zou zijn afgelopen, als niet een onverwachte gebeurtenis plotseling een einde had gemaakt aan den dollen rit, tenminste wat het tweewielige voertuig betreft.

Het was een van die kleine oorzaken die groote gevolgen plegen te hebben, en ditmaal belichaamd in een klein onaanzienlijk straat-

hondje, dat dol van schrik onverhoeds de straat overstak.

Raffles kon het dier onmogelijk meer vermijden, het rijwiel slipte, Raffles sloeg over het stuur, het was alsof een nevel zich over zijn geest uitbreidde en alles werd donker om hem heen, en Brand schoot als een pijl over hem heen en viel half op hem, terwijl het zoo hardhandig geleende voertuig, aan zichzelf overgelaten, een paar malen over den kop sloeg een lantarenpaal velde, en toen als een rookend, vlamspuwend, doodelijk gewond monster bleef liggen.

HOOFDSTUK IV.

HET LICHTSEIN.

Brand had zoo goed als geen letsel gekregen, en was, over Raffles heen vrij goed en veilig geland op een laag duwwagentje, dat zijn val brak.

Hij was onmiddellijk weer overeind, en boog zich over Raffles heen, nadat hij hem zoo snel mogelijk had weggetrokken van de rookende machine, dien als een levend wezen brullend te keer ging.

Juist op dat oogenblik sloeg Raffles de oogen op, trok het hoofd van Brand naar zich toe en fluisterde :

— Op het oogenblik ben ik niets waard, Brand. Maar volg hen, tot iederen prijs!

— Maar — Edward, ik kan je toch onmogelijk — —

— Doe wat ik je zeg! beval Raffles bijna heftig. Een jong, onschuldig meisje in de handen van die schurken laten zou de grootste van alle misdaden zijn. Later kun je je om mij bekommeren. Ik heb niets gebroken. Vlug wat!

En Brand gehoorzaamde. Zoo groot was de overmacht, die deze sterke geest op allen uitoefende, en zeker op Brand, dat hij niet langer aarzelde, maar opsprong, en rondzag naar middelen om de achtervolging voort te zetten.

Alles was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan dat de achtervolgde auto nog niet geheel uit het oog was verdwenen.

Er reed juist een onbezette taxi voorbij, en onder het rijden sprong Brand op de treeplank en schreeuwde den chauffeur toe.:

— Volg die bruine auto daar met die zwartgelakte bumpers. Een goede fooi als je den wagen niet uit het oog verliest.

De auto sprong als het ware vooruit, terwijl Brand het portier had opengemaakt, na nog een blik te hebben geworpen op het groepje menschen, waaronder een agent van politie, dat zich om het lichaam verdrong, toen viel hij naast den chauffeur neer en van dat tijdstip af was al zijn aandacht bepaald bij dien grooten, bruinen wagen, die daar in pijlsnellen vaart zich een weg baande door het verkeer.

De agent intusschen had met de hulp van eenige omwonenden vrij spoedig de gevaarlijk brandende machine weten te blusschen, terwijl anderen Raffles behoedzaam wat terzijde droegen en vervolgens een apotheek binnen dat wil zeggen een van die inrichtingen, drug stores geheeten, die in Amerika de plaats innemen van de Europeesche apotheken, maar waar men nog veel meer dingen kan krijgen dan alleen geneesmiddelen. Hij was aan het hoofd gewond, van het bloed stroomde hem over het gelaat. Hij had de oogen weer gesloten, toch nam hij duidelijk alles waar wat er om hem heen gebeurde.

De agent had de motorfiets eens nauwkeurig gekeken en al heel spoedig het half geblakerde onderscheidingsteeken ontdekt, waardoor het rijwiel zich kenmerkte als het eigendom van den staat. De letters P. O. waren nog duidelijk te zien op het witgeemailde plaatje onder het zadel.

De agent was een man die van combineeren hield en zoo stelde hij zich natuurlijk de vraag, door welke zonderlinge samenloop van omstandigheden deze keurig gekleede heer, die in het geheel geen uniform droeg noch zelfs de pet van den besteller, op 't zadel van dat rijwiel was beland.

Hij trad de apotheek binnen, wierp een vluchtigen blik op den gewonde, die op een rustbank was neergelegd, wandelde toen rustig naar de telefoon en belde het naastbijgelegen ziekenhuis op.

Dat was het Claridge hospital.

De agent was een heel bedaard man, sprak rustig, hing het toestel op, wandelde naar de rustbank boog zich over Raffles heen en vroeg met duidelijke harde stem:

— Verstaat U mij?

— Ja zeker, en ik zou je nog beter verstaan als je niet zoo schreeuwde, vriend, antwoordde Raffles, terwijl hij de oogen opsloeg.

— Hoe voelt U zich?

— Miserabel, ellendig, slap als een vaatdoek! bekende Raffles met een flauwe glimlach.

— Hoe is dat ongeluk zoo gekomen?

— O, op de eenvoudigste en begrijpelijkste wijze. Er liep mij een kleine hond in den weg en door hem te willen ontwijken begon ik te slingeren, kwam in aanraking met de trottoirband en viel.

— En hoe kwam U aan dat rijwiel?

Raffles keek den ordebewaarder even onderzoekend aan, en antwoordde toen zuchtend:

— Tja, daar zit natuurlijk de kneep. Ik tracht nu te verzinnen wat ik je op de mouw kan spelden, maar mijn geest is niet erg helder. Ik kan tenminste niet vinden. Ik zou natuurlijk kunnen zeggen, dat ik het rijwiel onbeheerd heb aangetroffen, en het naar het hoofdkantoor van de post wilde terugbrengen — maar ik geloof niet dat je dat zou gelooven, zou je wel, agent?

— Neen, ik denk het niet, antwoordde de agent stroef. Een vreemde zaak. U ziet er toch uit als een heer. Het is waar dat onze grootste gangsters dat ook doen. Er is geen peil meer op te trekken.

Raffles deed zijn oogen weer dicht. Hij voelde zich op dat oogenblik werkelijk slap en machteloos.

De agent scheen even besluiteloos te staan, en toen haalde hij de schouders op, dreef de nieuwsgierigen, die nog altijd doelloos in den winkel rondhingen, met een paar krachttermen en een gebaar naar buiten, en wachtte op den stoep staande, tot de auto zou komen van de geneeskundige dienst.

Die was er reeds binnen een paar minuten, Raffles werd op de draagbaar gelegd, en met brancard en al in het binnenste van de auto gelegd. Twee geuniformde verplegers namen aan weerszijden van hem plaats en toen zag

hij met een zucht ook den agent instappen en naast den chauffeur plaatsnemen.

De tocht over het gladde asfalt duurde ten hoogste vier minuten en toen reed de wagen onder een poortgewelf door en stond stil op de binnenplaats van wellicht het grootste ziekenhuis van geheel New York, ontstaan door de weldadigheid van Carnegie, den multimillardair.

De laconieke agent verliet Raffles ook niet, toen men hem op de draagbaar de vestibule binnendroeg en hem daar voorloopig plaatste.

Hij bleef er ook bij toen men de kleederen van Raffles doorzocht en een portefeuille vond, waarin echter wel geld werd aangetroffen, en zelfs vrij veel geld, en niet de minste spoor van een naam of een adres.

— Ik zie U daar zoo zielig tobben, merkte Raffles glimlachend op. Ik houd er niet van om mijn naam en adres bij mij te dragen. Een soort fatalisme. Ik heet graaf Palmhurst, en mijn laatste verblijf was in het Majestic hotel.

Het effen, breede gezicht van den kalmen agent, vertoonde zoo klaarblijkelijk een uitdrukking van ongeloof, dat niemand zich daarin kon vergissen. Men stelle zich voor — een graaf die een rijwiel zou stelen, dat het eigendom werd van de Posterijen! Het was te dwaas om alleen te loopen.

Toch noteerde hij den naam, en hij maakte zich gereed om te vertrekken met de opmerking:

— Ik zou op dezen man letten, als ik U was. Ik denk dat de politie wel een appeltje met hem te schillen zal krijgen. Die zaak met die motorfiets moet worden opgehelderd. De man die achterop zat is er ook ineens van door gegaan.

— Nu, hij zal niet wegloopen, zeide de hoofdverpleegster vergoelijkend, met een blik op het bleeke gelaat van Raffles. Ik geloof dat hij er leelijk aan toe is. Wij zullen hem naar de vierde verdieping brengen.

— Kan hij verhoord worden, zuster? vroeg de agent nog.

— Als U over een uur terugkomt, welzeker, dat geloof ik haast wel! Maar als hij mocht slapen, zult U moeten wachten!

De agent tikte aan zijn pet, draaide op zijn hielen om, en wandelde op zijn bedaarde, rustige manier de vestibule uit en was het volgende oogenblik weer zijn plicht aan het doen doen op straat.

En nu volgden de gewone ceremoniën, die meestal plaats vinden als iemand die het betalen kan een gasthuis wordt binnengebracht.

De naam die Raffles opgaf en het adres werden genoteerd, toen werd de brancard in de lift geschoven, die zonder eenigen schok tot aan de vierde verdieping reed, een tweede zuster nam den zieke in ontvangst en nog twee anderen droegen hem in een kleine kamer, waar nog slechts een enkel ander, onbezet bed stond, dit op bepaald verlangen van den patient.

Vervolgens werd Raffles ontkleed, nadat de hoofdverpleegster den dienstdoenden geneesheer had geroepen, die een vrij ernstige hoofdwonde constateerde een eenige rake kneuzingen aan armen en beenen, die bloedende schaafwonden hadden veroorzaakt, welke verbonden moesten worden.

Raffles liet met een gefronst voorhoofd dit alles toe, en toen de dokter zijn voorschriften had gegeven en wilde heengaan, stelde Raffles de wel wat vreemd klinkende vraag:

— Aan welke zijde van het ziekenhuis lig ik hier?

— Aan de Oostzijde, mijnheer — — —

— Graaf Palmhurst, voltooid Raffles kortaf. Op welke verdieping?

— De vierde.

— Is dat de hoogste?

— Neen, er zijn zes verdiepingen, antwoordde de verpleegster verbluft.

— Ik dank U, zeide Raffles en draaide hij het hoofd op het sneeuw witte kussen om, en scheen zich gereed te maken te gaan slapen.

En men liet hem alleen.

Maar al had Raffles de oogen gesloten, hij sliep niet. Zijn gedachten vlogen Brand achterna op diens gevaarvollen tocht dwars door New York. Hij dacht aan het jonge meisje, dat stellig ten offer zou vallen aan de lusten van dien schurk van een Howley — al ware het slechts omdat de kerel zich wou willen wreken voor de vernedering, die hij in de dancing had moeten ondergaan. Tenzij Brand zou zien, den auto in te halen, het arme kind te redden uit de klauwen van den onverlaat.

Zou hij zelt kunnen helpen?

Alles in hem hunkerde naar dader.

Toen gingen zijn blikken naar de kast, met haar witgelakte deur, waarin men zijn bovenkleederen had weggehangen.

Alle zakken waren doorzocht en geledigd en de inhoud bevond zich thans in de kluis van den geneesheer-directeur.

— Maar — en Raffles moest glimlachen — die zachte verpleegstershanden hadden wel een en ander overgeslagen, dat ook niet in de zakken had gezeten.

Er was een zeker plekje dicht bij den oksel tusschen voering en stof, waar zich een zeker klein zakje bevond, onvindbaar voor den niet ingewijden, en daarin was weer een zeker poeder, en dat was het, wat Raffles dien glimlach had ontlokt. Hij wist dat hij vrij veel bloed had verloren, dit had hem duizelig en wee gemaakt, maar een klein snufje van dat kristalachtige poeder, in water opgelost, zou wonderen verrichten, als hij dat wilde.

Hij hief zich niet zonder eenige moeite op, met stijve leden, en een zeer pijnlijk hoofd dat klopte.

En zijn blik zwierf door het raam naar buiten, over de daken der huizen aan de overzijde, die vrij ver van hem af waren gelegen.

Heer in de verte kon hij de wolkenkrabbers ontdekken, die Manhattan maakten tot den staart van een reusachtigen monsterhagedis.

Daar, in die richting was de auto gevluht!

En daar ergens moest Brand zich nu bevinden, wie weet in welk een positie!

Hij luisterde even aandachtig, en toen alles voormaakt stil bleef wierp hij de dekens van zich af, stak haastig het kleine vertrek over, draaide den sleutel om in den kastdeur en liet snel zijn vingers tastend gaan over de kleederen die daar hingen met een mist voor de oogen, en verplicht om zich met een hand vast te houden aan de kastdeur.

Hij vond wat hij zocht, liet wat van het poeder in een glas vallen, vulde dat voor de helft met water uit de karaf, wachtte ongeduldig tot het poeder was opgelost en dronk het glasleeg.

— Het is misschien geen officieel geneesmiddel, ik betwijfel zelfs of men het in de pharmacie zal toelaten, maar de hoofdzaak is dat het helpt! mompelde hij.

Hij ging de kast weer sluiten, wankelde naar zijn bed terug en liet er zich op neer.

De dag verstreek, de dokter kwam hem nogmaals onderzoeken, en mompelde met verbaasden blik iets tegen de verpleegster die hem vergezelde en Raffles glimlachte en was zoo verstandig zich zoo ziek en ellendig te toonen als hij maar kon.

Maar hoe goed die comédie ook gespeeld werd, des middags kreeg hij een heel ander bezoek, dat niet met geneeskunde, maar gevaarlijk veel met gevangenis en boeien te doen had.

Het was een inspecteur van politie, die verof had gekregen, den gewonde te ondervragen, en zeer veel belang scheen te stellen in de ontvreemde motorfiets.

En Raffles kreeg bij die gelegenheid ruimschoots de kans, te toonen, hoe ver hij had gebracht had op het gebied der spontane fantasie.

Immers, eenige uren waren meer dan voldoende geweest om het geheele geval te reconstrueeren.

En het volgende was bekend geworden.

Men wist van de ontvoering van het jonge meisje, wat niet verwonderlijk is, na de schietpartij en nadat haar moeder doodelijk ongerust de politie op de hoogte had gebracht van de verdwijning van haar kind.

Iemand had het nummer van de snel wegrijdende auto kunnen opnemen — het bleek vervalscht te zijn, zooals in een stad als New York iederen dag zeker wel tweehonderd auto's met valsche nummers rondrijden, alle in dienst van een of andere bende.

Natuurlijk was ook de jongen zich komen beklagen, die zoo hardhandig van zijn motorfiets was beroofd, maar veel verder was men dan ook niet gekomen op het bureau van politie want nasporingen naar de bruine auto waren volkomen vruchteloos gebleven evenals die naar den tweeden man, die in gezelschap was geweest van den rijwielfief, zooals Raffles zich tot zijn leedwezen moest laten betitelen.

Maar een had men er tenminste, die lag zwaar gewond in een gasthuis en nu kwam inspecteur Wax eens informereen wat die man wel bedoeld had met zijn rijwielroof.

Raffles begon met niets anders te zeggen dan de waarheid; hij had die motor gehad om de auto van de gansters te volgen.

— Wist U dan vooruit dat dat meisje ontvoerd zou worden vroeg Inspecteur Wax nieuwsgierig.

Hier werd de eerste leugen noodzakelijk — Raffles kon moeilijk antwoorden dat hij het vooruit geweten had.

— Ik zag die mannen het meisje met geweld in de auto sleuren, en omdat ik wel hard kan loopen maar niet hard genoeg om een auto bij te houden, had ik die motorfiets nodig.

En daar die brave besteller mij stellig zijn motor niet goedschiks zou hebben afgestaan, was ik wel verplicht paardenmiddelen te gebruiken. Ik zal hem echter schadeloos stellen.

Inspecteur Wax scheen ergens over na te denken, waarbij hij Raffles voortdurend aankeek, en deze had volstrekt niet op met de uitdrukking op het gelaat van den politiemann.

— U heeft als naam opgegeven Graaf Edward Palmhurst! ging Wax weer voort. Zullen we daar op houden, of zult U nog veranderen?

— U gelooft niet dat het mijn ware naam is? vroeg Raffles, met een pijnlijk gezicht.

— Dat geloof ik inderdaad niet, mijnheer. Dus — als U zich nog wilt bedenken —

— Er valt niets te bedenken, Palmhurst heet ik en mijn vriend heet Blunt.

Wax was langzaam van zijn stoel opgestaan nog altijd met zijn blik op den gewonde gevestigd en zei rustig:

— Ik kom morgen nog eens terug. Voorloopig zullen zij U hier wel houden. Ik heb een idee, dat U heelemaal geen Palmhurst heet — maar heel anders. Ik heb daar zoo mijn redenen voor. En morgen hoop ik die te kunnen toelichten. Ik vrees, dat U van deze kamer wel regelrecht zult verhuizen naar een ander vertrek, dat wat minder geriefelijk is. Tot morgen dus!

— Mooi, dacht Raffles toen de deur achter den inspecteur dichtviel, die man weet, of vermoedt althans wie ik ben. Hoe hij daarachter is gekomen — ik weet het niet, maar het is zoo. Het zal dus tijd worden, dat ik hier verdwijn!

De dokter bleef gelukkig weg. De middag sloop traag voorbij, terwijl Raffles de kracht in zijn lichaam voelde terugkomen, snel en onweerstaanbaar. De schemering viel. Het werd vrij snel duister, en nu was er in het geheel niets meer te zien, daarbuiten. Op den daarvoor vastgestelde tijd kreeg Raffles een bord versterkende soep, en toen werd hij weer alleen gelaten.

Voortdurend hield hij den blik op den nachtelijken hemel gevestigd.

Het was precies zeven uur op zijn horloge, dat hij naast zich had neergelegd, toen eensklaps die duisternis heel in de verte voor een kort oogenblik verhelderd werd door een eigenaardig lichtschijnsel, dat deed denken aan een vallende ster. Onmiddellijk daarna werd het gevolgd door een tweede, een derde.

Raffles lette zeer nauwkeurig op terwijl zijn lippen zich zachtjes bewogen.

Aanvankelijk werd er het S.O.S. teeken gegeven, een paar malen achtereen, maar in geheime seinen, die alleen Raffles en Brand kenden.

En nu volgde er een korte, duidelijke en veelzeggende mededeeling:

— Ik weet waar zij is, maar kan niet alleen handelen. Kom als je kunt, en voor het te laat is. Adres: Crescent Hall. Coney Island.

En dadelijk daarna werd alles weer donker, de sterrenregen hield op.

Raffles luisterde heel scherp toe, toen kwam hij opnieuw uit zijn bed, heel wat vlugger

dan de eerste maal, en liep op de kast toe waar zijn kleederen hingen.

Hij kleepte zich snel aan, overtuigde zich dat zich niemand op de gang bevond, en sloop haastig, nu en dan op houdend om zich te verschuilen in de richting van den directeurskamer, waar de safe stond --- met zijn revolver, en vooral met zijn geld!

HOOFDSTUK V.

BRIDGESTRAAT 6 EN CONEY ISLAND.

De taxi reed met een snelheid, die de achterdocht en ook de toorn van menig verkeersagent opwekte, maar daarom kon Brand zich natuurlijk onmogelijk bekommeren.

Al zijn wilskracht en al zijn gedachten waren samengetrokken op het inhalen van die bruine wagen.

Een paar malen was hij zoo dicht bij, dat Brand er reeds aan dacht, door schreeuwen de aandacht van een patrouilleerende politieagent op het voertuig te vestigen, dan weer geleek hij geheel uit het gezicht te zullen verdwijnen.

Toen kwamen er lange, breede, leege straten en de auto reed zoo snel, dat de tamelijk wrakke taxi haar niet kon bijhouden — en tenslotte gebeurde dat onvermijdelijke ook en halt dol van woede moest Brand tenslotte constateeren, dat hij het achtervolgde voertuig uit het oog had verloren.

— Stop maar! riep hij woest: het geeft toch niets meer.

— Misschien toch wel, mijnheer, zeide de chauffeur met een knipoogje. Ziet U niets op den weg?

Brand keek naar het gladde, lichtgrijze asfalt.

En toen zag hij plotseling een rij van kleine, ronde vlekjes!

— Benzine! zeide de chauffeur laconiek. Ik heb dadelijk gezien dat zijn tank lek was!

— Je bent een kraan van een kerel! Natuurlijk — dat is mijn kogel geweest, die den band miste. En weet je zeker dat dat spoor van hun auto afkomstig is?

— Vast als een huis, mijnheer.

— Rijd dan maar vlug op — maar wees voorzichtig, want we hebben met desperado's te doen!

— Als U soms gangsters bedoeld, dan zult U wel gelijk hebben, mijnheer, want zij hebben al een paar maal op ons willen schieten! zeide de chauffeur langs zijn neus. Daar gaat hij dan maar weer.

De auto reed weer voort, de straten werden weer drukker, zij staken de beroemde Broadway over, zij kwamen terecht in het uiterste zuiden

van Manhattan en daar remde de chauffeur plotseling krachtig, en zei opgewonden:

— Daar stappen zij net uit, mijnheer! U kijkt te laat — ze zijn al naar binnen!

Brand balde de vuisten toornig om dezen nieuwen tegenslag.

Hij stond een oogenblik doodstil en spande al zijn krachten in om een goed vervolg te vinden — het vervolg dat Raffles zelf zou hebben toegepast.

Bridgestreet is een vrij breede, maar niet lange verkeersweg, die men in een half uur van begin tot einde kan doorloopen.

No. 6 is het derde huis van het water af gerekend, of liever het zou dat zijn, indien niet de nummers twee en vier waren afgebroken en tot een puinhoop herschapen.

Waarschijnlijk moest op die plek weer een van die reusachtige wolkenkrabbers verrijzen, waarmede dit gedeelte van Manhattan als bezaaid is.

Arbeiders waren er echter volstrekt niet te zien, daar aan het einde van de straat.

— Blijf hier even staan, want misschien heb ik je nog nodig, beval Brand. Je hoeft me niet te wantrouwen — hier heb je vast vijf dollars.

De chauffeur stak met een tevreden geknor het geid in den zak en Brand liep zoo onopvallend mogelijk aan de overzijde tot op een plek, waar hij het huis dat het nummer zes droeg, goed kon opnemen.

Het was blijkbaar zeer oud, breed en laag, met een imitatie puntgevel en ook dit huis zou waarschijnlijk spoedig moeten plaats maken voor een van die monsters van staal en beton, die het bij tientallen omringden.

Brand stond nog in beraad wat hij nu doen moest, en hij stond op het punt, de straat over te steken en eenvoudig aan te schellen, toen de deur weer openging, en drie mannen overhaast een jong meisje, dat half bewusteloos scheen te zijn, weer naar de bruine auto voerde, die op dat zelfde punt was blijven wachten.

Dit geschiedde op een afstand van bijna honderd meter en Brand begreep wel dat het

volmaakt nutteloos zou zijn, uit de verte op het drietal te gaan schieten.

— Ja, het zou wat anders zijn geweest, als ik mijn geweer bij mij had gehad, bromde hij tusschen de tanden. Er is niets aan te doen — wij moeten weer verder, hen achterna!

De bruine auto draaide niet, zooals hij nog een oogenblik gehoopt had, maar reed in dezelfde richting verder, waarschijnlijk met het doel om over den kade weer een straat te bereiken die noordwaarts voer.

Brand had waarschijnlijk nog nooit zoo hard geloopen als bij die gelegenheid toen hij naar de taxi terugvloog, en den chauffeur toe schreeuwde, die ook al gezien had wat er gebeurde:

— Zij poetsen de plaat! Vlug er weer achteraan. Gelukkig schijnen ze niet gemerkt te hebben dat hun tank lekt.

— Als ze nog een half uur zoo doorrijden is het ding kurkdroog, mijnheer, riep de chauffeur opgewonden uit, aangestoken door de jagershartstocht van zijn vrachtje.

Brand sprong weer naast den chauffeur, en de achtervolging begon opnieuw, langs Bridgestreet no. 6, en over de kade.

Zij bereikte deze, juist toen de bruine auto een hoek omsloeg, in een razende vaart de Fifth Avenue volgde, en toen de richting insloeg naar de Brooklyn Bridge.

En hetzelfde spelletje van dien morgen herhaalde zich.

Nu eens was de bruine auto vlak bij, en leunde Brand reeds uit het portier om door schreeuwen de aandacht der agenten en van de voorbijgangers op die auto te vestigen, met haar spoor van benzinedruppels, dan weer moest hij vreezen haar voor goed uit het oog te verliezen en twee malen zelfs had de chauffeur het alleen aan de aanwezigheid van dat benzinespoor te danken, versch nog en duidelijk waarneembaar, dat hij de schakers van het jonge meisje weer kon inhalen.

De man scheen nu ook wel begrepen te hebben wat er gaande was maar hij sprak geen woord met Brand, een en al aandacht voor zijn stuurwiel en voor het achtervolgde wild, totdat hij plotseling uitriep:

— Ik geloof dat ze niet verder kunnen, mijnheer! Hun tank is heelemaal leeg!

Met een gebaar van woeste zegepraal trok Brand zijn revolver.

Hij was vastbesloten, van het wapen gebruik te maken, zoodra die bruine auto zou stilsthouden naast een benzinepomp.

Maar hij had te vroeg gejuicht.

De bandieten begrepen zeker zeer goed, dat zij achtervolgd werden of wel zij durfden het niet wagen, lange tijd stil te staan naast een benzinepomp, zoodat voorbijgangers het gebonden en geknevelde meisje zouden zien.

Er gebeurde iets geheel anders, en wel zoo snel, dat alles al gebeurd was, voor de chauffeur kans had gezien, den auto in te halen.

Men was juist even de Brooklyn Bridge gepasseerd toen de bruine auto stilstond.

Juist reed er langzaam een taxi voorbij.

Er klonk een droge knal en de chauffeur tuimelde van zijn zetel.

Het portier van de bruine auto vloog open en twee mannen sprongen eruit en zij behoefden maar drie stappen te doen om den zwaargewonden chauffeur weg te trekken, waarop een hunner zijn plaats innam.

Tezelfdertijd trok de tweede man, na het ontvoerde meisje in zijn armen te hebben genomen, het portier van de taxi open en sprong erin terwijl de wagen reeds vaart had.

Het geheele voorval kon ternauwernood acht seconden in beslag hebben genomen.

Twijfelaars kunnen het tot in bijzonderheden beschreven vinden in de annalen der New Yorksche politie.

Overigens — zulke bliksemsnelle overvallen zijn niets bizonders daarginds, en aanrandingen op ongelukkige bankloopers nemen nooit meer tijd in beslag.

Toch raakten de voorwielen van Brands tax bijna den bumper van het gestolen voertuig en misschien zou de zaak hier reeds zijn afgelopen, als niet een al te hulpvaardige voorbijganger bijna zijn leven had geofferd door vlak voor de taxi om te loopen, zoodat de chauffeur vloekend zijn remmen moest aanzetten en er een kostbaren tijd verloren ging.

Het ergste echter was dat de vluchtende taxi benzine in overvloed had, en ook geen spoor achterliet.

Verloor men haar ook maar eenmaal uit het oog, dan kon de achtervolging ook wel aanstonds worden opgegeven.

Maar de chauffeur bleek er een van het goede ras te zijn, een koppig heerschap, dat het er nu eenmaal op had gezet, zijn doel te bereiken.

Hij negeerde dan ook volkomen alle verkeersseinen, liep een half dozijn keeren gevaar, tusschen twee vrachtauto's gekraakt te worden, maar hij had de vluchtende taxi nog steeds vast, toen deze reeds over een der bruggen reed, welke Brooklyn met Coney Island verbinden, het beroemde vermaakseiland met

zijn reusachtig, permanēnt lunapark, dat werkelijk op de geheele wereld ongeevenaard is.

En toen kreeg Brand een goeden inval, door aan den chauffeur te vragen:

— Heb je bijgeval wel eens gehoord van een zekeren Pearl Jim?

— Dat is nog al glad, mijnheer! antwoordde de man met 'n breeden grijns. Ik ken hem zelfs 'n beetje. Ik heb hem een paar malen gereden maar dat was toen hij nog niet zijn eigen auto had. Wie zou in New York Pearl Jim niet kennen?

Plotseling maakte hij zulk een onverhoedsche beweging, door met zijn rechterhand op zijn voorhoofd te slaan, dat het stuur hem bijna ontschoten was en de taxi een gevaarlijke slingering maakte.

— Stommerd, driewerf vervloekte ezel die ik ben! Maar het is ook een beetje Uw schuld. U had me dat veel eerder moeten vragen!

Daar in de Bridgestreet op No. 6 woont „Battery Dick”, dat is een dikke vriend van hem. Een grooter schooier heeft U Uw heele leven niet gezien! En Battery Dick heeft hier op Coney Island zijn bungalow, een pracht van een villatje, dicht bij de kust en heelemaal afgezonderd.

— Weet je dat volmaakt zeker? vroeg Brand opgewonden.

— Beslist! schreeuwde de chauffeur, bijna dansend op zijn zetel. Dan brengen ze het meisje daar ook heen — Battery Dick heeft dat smerige werk meer bij de hand gehad!

Maar als dat zoo is, mijnheer, dan krijgt U een leelijke pijp te rooken, en dan zou ik bijna raden: Steek Uw hand niet in dat wespennest! Crescent Hall is een heel oud huis en het zit zoo stikvol trucs als een boerenmik met krenten. En U kunt niet eens politie er bij halen, want lang voordat die binnen is, hebben ze het arme kind al weer ergens anders heengebracht, waar U haar toch niet kunt vinden — of gemold. Battery Dick staat voor niets, als men hem het vuur na aan de schenen legt. Die is bijna nog erger dan zijn vriendje Jim Howley. Ik dring me niet in Uw zaken, mijnheer — maar kan Dick dat meisje voor zichzelf hebben bestemd? Dan kan ik net zoo goed weer omdraaien, want dan is ze verloren!

— Neen, vriend — ik vrees dat ze bestemd is om de prooi te worden van Jim Howley.

De chauffeur slaakte een opgewonden kreet en riep:

— Dan heeft U nog een kleine kans!

— Hoezoo? vroeg Brand, zijn hand op den arm van den chauffeur leggend.

— Ik weet beslist dat Howley vandaag op het politiebureau is ontboden. Mijn broer is agent, en die vertelt me heel wat.

— Toch niet om deze zaak?

— O neen, dat doen ze zoo gauw niet! Het is om een ding van veel minder belang. Wapens dragen of zoo, of een klein smokkelzaakje. Hij moest om twee uur komen opdagen en het is nu al half.

— Maar — hoe lang houden ze hem daar?

— Op zijn minst een heele middag en misschien langer. Ze zijn veel te blij dat ze hem even kunnen pesten! Neem me niet kwalijk dat ik dat woord gebruik. En er moest nog iets onderzocht worden ook, maar dat heeft niets met deze ontvoering te maken. U zult zeker niet kunnen bewijzen dat hij het op dat meisje voorzien had?

— Neen vriend, dat is onmogelijk, antwoordde Brand zuchtend.

— Jammer, anders konden wij nog even een telefoontje aan de politie geven! Maar U heeft nu toch eenige uren voor U om te handelen. Kunt U hier geen vrienden laten komen? Is U de verloofde soms van dat meisje?

Brand kon er niets aan doen dat hij even in een lach schoot.

Het denkbeeld was ook al te dwaas!

— Ik ben alleen maar een goed vriend van haar. Maar ik weet nog wel een paar lieden, die haar de behulpzame hand willen bieden en de politie haal ik er liever niet bij als het te vermijden is. Waar is de auto??

De chauffeur maakte een beweging van schrik. De kleine auto was nergens meer te zien!

Door hun opgewonden gesprek hadden zij het voertuig laten ontglippen!

Brand maakte een beweging van wanhoop en zei:

— Het is onze eigen schuld! Maar je sprak van een bungalow, van Crescent Hall, weet je dat te vinden?

— In het donker zou ik het vinden, mijnheer. Het is een soort bezienswaardigheid, niet het huis zelf, maar de overblijfselen van een oude abdij die nog uit den Engelschen tijd moet stammen, en die door de Sioux in brand is gestoken. Maar in dezen tijd van het jaar is het er nog heel stil. Maar maak voort, vooral voort mijnheer, want als ze haar daar vasthouden daar in dat vervloekte huis ean Battery Dick, dan geef ik geen cent voor haar leven. Daar kunnen ze met haar doen wat ze willen

en ze kunnen haar zelfs heelemaal wegmoffelen. Ze zeggen dat er geheime gangen zijn, die in verbinding staan met de zee — maar van mij weet U dat niet denk erom!

— Breng er mij dan zoo dicht en zoo gauw mogelijk bij, vriend, drong Brand aan. En dat kan ik je wel waarborgen — als ze er werkelijk is, dan zullen ik en mijn vrienden haar ook weten te bevrijden, al zou dat huis erger zijn dan de hel. Is het ver hier vandaan?

— Nog zoowat een uur rijden, mijnheer.
— Waar ligt het ergens?

— Vlak bij Manhattan Beach, aan de Zuidzijde. Het eiland is daar woest en onherbergzaam, heel anders dan aan den kant waar villa's staan. Ze zeggen dat het in den tijd van den dranksmokkel een echt smokkelaarsnest is geweest en dat daar voor millioenen drank aan land is gebracht en op een geheimzinnige wijze verborgen werd.

Er werd verder niet veel meer gesproken.

Brand zat in gedachten verdiept en keek slechts nu en dan uit het portierraam.

Zoo bemerkte hij hoe zij langs het beroemde Lunaperk reden, Kilometers ver, langs de reusachtige staketsels van de wonderlijke gekronkelde rutschbanen, de monsterachtige grote lachhuizen, de tallooze Vroolijke Raderen, en andere uitvindingen, ontsproten aan het vindingrijk brein van een man, die nauwkeurig

wist hoe men het huidige menschedom moet vermaken.

Vervolgens reed de auto langs enorme parkeerterreinen, over een breeden weg, glad als een billard, en toen moest de chauffeur noodgedwongen wel stoppen om nieuwe benzine in te slaan.

Er gingen een kostbare vijf minuten mee heen, maar het deed er thans niet zooveel meer toe, nu de auto toch uit het gezicht was geraakt.

Maar het was met een vreeselijke onzekerheid dat Brand het verdere van den weg aflegde.

Was de chauffeur wel zeker van zijn zaak — kon hij zich niet vergissen.

Zijn vuisten balden zich woedend, als hij dacht dat het meisje misschien naar een geheel ander huis zou zijn vervoerd, en hij dus veel te laat zou komen.

Wat later verliet de taxi den breeden weg, die geheel Coney Island doorsnijdt, van West naar Oost, en 't landschap veranderde eveneens.

Zij kwamen langs bosschen, hoofdzakelijk uit pijnboomen bestaande, de huizen werden hier schaarsch, en eindelijk, bijna plotseling, zagen zij op een hoog punt gekomen, de zee voor zich.

De chauffeur draaide zijn remmen aan, strekte de hand uit, en zei eenvoudig:

— Daar is het huis — dat is Crescent Hall!

HOOFDSTUK VI.

HET EENZAME HUIS.

Brand moest uitstappen om het huis goed te kunnen zien, want de voorzichtige chauffeur had zijn wagen geplaatst achter een beschutend scherm van groen, struikgewas en schrale boomen.

Brand moest zich dus eerst een weg banen door een deel van dat natuurlijke scherm, en toen zag hij, op een afstand van omtrent een halve kilometer, en bijna veertig meter lager een groot huis van roode baksteen, dat inderdaad in niets geleek op de moderne huizen van de reuzenstad New York.

Het was als het ware op den rand van de klip gelegen, maar zelfs bij hoog water konden de golven van den Atlantischen Oceaan, het onmogelijk bereiken.

Voor het huis langs liep een smal rotspad, en er achter een wat bredere weg, een grintweg waarschijnlijk, en het was daar dat de taxi stil stond geheel verlaten, in de schaduw van een grooten kastanjeboom.

Het huis stond daar geheel eenzaam, als een wachtpost.

De bouworde was van het punt waar Brand stond, niet goed vast te stellen, maar hij zag toch aanstonds dat het huis heel oud moest zijn.

Het maakte een somberen indruk, zelfs nu, op dat oogenblik van den dag en terwijl de zon nog tamelijk hoog boven de westerkim stond.

De taxi moest eenige moeite hebben gehad om die achterweg te bereiken die vol kuilen en gaten leek te zijn.

Wat verderop, en ook verder van den oever

gelegen waren de overblijfselen te zien van wat eruit zag als een voormalig klooster.

Heele brokken muur stonden nog overeind, meterdik, en Brand meende ook een poortje te zien.

Hij keek links en rechts, maar nergens zag hij een tweede huis, en dat was geen wonder, want de plek was hier weinig aantrekkelijk, rotsachtig, kaal, grauw, en van boomen en planten bijna geheel ontbloot, op enkele afzonderlijk staande kastanjes en iepen na, maar dat waren dan ook ware reuzen in hun soort.

Nadat Brand dit alles had opgenomen keerde hij naar de taxi terug en vroeg :

— Kan men hier in de buurt telefoneeren ?

— Wat noemt U in de buurt ? Ik zal minstens tien minuten moeten rijden. Het is hier een afgelegen plek zooals U ziet.

— Als men op Coney Island naar Crescent Hall vraagt, kan iedereen U dan de weg wijzen ?

— Het kleinste kind !

— Rijd mij dan naar een plek, waar ik kan telefoneeren, en dat is waar ook, geloof je dat men hier vuurpijlen verkoopt ?

— Vuurpijlen, herhaalde chauffeur stom verbaasd. Maar wacht eens wel zeker ! Dicht bij het Lunapark is een zaak waar ze dien rommel verkoopen, allerlei vuurwerk, allerlei soorten voetzoekers, zevenklappers, waar je een heel vuurwerk mee kunt ontsteken. En echte vuurpijlen ook, zooals ze voor seinen gebruiken !

— Dat is wat ik noodig heb, zeide Brand laconiek. Vooruit dus.

De auto moest eerst een tiental meters

achteruit rijden, kon daar pas draaien en reed zoo snel mogelijk terug, waar ze stilstond voor een garage, en het was daar dat Brand telefoneerde aan Henderson, en hem bevel gaf zich dadelijk bij hem te voegen.

Toen moest hij weer instappen nog verder terug, tot de chauffeur hem afzette voor een bazar, en het was daar dat Brand tenslotte afscheid nam van den braven kerel en hem beloofde op een wijze, die den chauffeur tot de overtuiging bracht, dat een van de voordeligste dagen uit zijn heele leven achter het stuurwiel was geweest.

Brand begon met zich in den winkel een groot aantal vuurpijlen aan te schaffen, die inderdaad wel iets geleken op de toestellen die men gebruikt aan boord van schepen, wanneer die in nood verkeerden.

Zij waren alleen veel minder krachtig, maar Brand vertrouwde toch dat Raffles ze zou kunnen zien, tenminste wanneer het raam van zijn kamer uitzag naar het Zuidoosten.

Hij gaf het pakje met de vuurpijlen af aan den kelner van een restaurant, en toen liep hij te voet terug, tot aan de plek waar de auto zoeven had stilgestaan, voortdurend nauwkeurig achtslaande op zijn omgeving.

Er reden hem eenige auto's tegemoet, maar het waren geen taxi's dus die moest zich nog op dezelfde plek bevinden of langs een anderen weg terug zijn gekomen.

De jongeman voelde zich eenzaam, bestuifeloos en onzeker van zichzelf, toen hij opnieuw door het scherm van struiken naar het eenzame sombere huis keek.

Hij wist dat er nog eenige uren zouden moeten verlopen, voor Henderson zich bij hem zou kunnen voegen en Raffles zou, natuurlijk wanneer hij het sein had opgemerkt, nog weer later komen — als hij tenminste kwam, en het hem niet belet werd door omstandigheden, die hij niet vermocht te beheerschen.

Het meest plaagde hem de gedachte, dat dat arme schepsel daar in dat huis zat opgesloten, overgeleverd aan haar vijanden, terwijl hij alleen niets zou kunnen doen, zoolang de duisternis niet was ingetreden.

Want het huis was zoodanig gelegen dat men het overdag onmogelijk kon naderen, zonder dat het werd opgemerkt.

Er was nog een zwakke troost — het gelukkige toeval had gewild, dat Pear, Jim zich bij de politie had moeten vervoegen, en hij was een veel te sluwe booswicht, om aan dien oproep geen gevolg te geven.

En Battery Dick en zijn kornuiten zouden het meisje stellig met rust laten zoolang de gevreesde chef niet was komen opdagen.

Brand tuurde wat hij kon door de struiken, zeker wel een half uur achter elkander, zonder dat zich daarginds iets bewoog. Men zou hebben kunnen wanen, dat het huis geheel verlaten was, als daar die taxi niet had gestaan, om welk voertuig zich niemand meer scheen te bekommeren.

Dat de schurken nog verder zouden zijn gegaan met hun gevangene leek Brand volkomen buitengesloten.

Zij hadden dan te voet het pad verder moeten volgen, en dat zou wel te gevaarlijk zijn geweest, want op zee bevonden zich nog vrij wat pleziervaarttuigen, en vandaar kon men dien weg zeer goed zien, en alles gadeslaan wat er zich op afspeelde.

Toen de schemering begon te dalen hield Brand het op zijn eenzame uitkijkpost niet langer uit.

De stilte en de somberheid van dat huis huis beangstigde hem.

Hij gevoelde een onweerstaanbare aandrift om te handelen, iets te doen, iets te wagen desnoods.

Langzaam verliet hij de plek, van waar hij Crescent Hall had gadeslagen, keerde terug naar het restaurant, bestelde daar iets, vroeg het inbewaring gegeven pak terug en begaf zich daarmee naar een stil plekje van het strand.

Het was bijna geheel donker toen hij daar aankwam, en zijn vuurpijlen begon te ontsteken, met de wetenschap, dat de schurken ze waarschijnlijk ook wel zouden zien, en toch niet in staat een ander middel te bedenken om zich met Raffles in verbinding te stellen.

Zeker hij had kunnen telefoneeren, maar de boodschap zou zijn aangenomen door een verpleegster, hij had een telegram kunnen zenden, maar ook dat zou men wellicht geopend hebben, en het had argwaan kunnen wekken, en Raffles in een nog lastiger positie kunnen brengen, want Brand begreep zeer wel, dat politie zich met de zaak zou bemoeien na dien brutalen roof van het gemeentelijk eigendom op wielen.

Nadat hij zijn boodschap had afgeseind, liep hij weer terug naar zijn schuilhoek, ditmaal in een bijna volkomen duisternis, slechts nu en dan verhelderd omdat de maan achter de wolken te voorschijn kwam.

Toen hij het scherm van groen bijna bereikt had, moest hij plotseling haastig terzijde sprin-

gen en vlug wegduiken achter een boschje, want van de zijde van het huis naderde zeer snel een auto.

De wagen reed met halfgedimde koplampen en in een sneltreinvaartje, en werd klaarblijkelijk bestuurd door iemand, die hier de omgeving op een prik kende.

Voor zoover Brand kon waarnemen zat er maar een enkele man in den wagen, maar van zijn gezicht kon hij niets onderscheiden.

Hij wachtte, plat neerliggend op den grond totdat er van het motorgeronk in de stilte niets meer te hooren was, en toen stond hij op, en liep vastberaden in de richting van Crescent Hall, waarvan de omtrekken zich vaag afteekenden tegen den avondhemel.

Van eenig licht was geen spoor te bemerken.

En nogmaals vroeg Brand zich af, of hij niet de speelbal van een hallucinatie was, of de ontvoerders daar wel werkelijk binnenshuis waren met het geroofde meisje.

Hij raadpleegde de radiumwijzers van zijn horloge.

Er zou nog bijna een uur moeten verlopen alvorens Henderson zou aankomen, op de plek die hij hem nauwkeurig beschreven had, bij het struikgewas en het groote rotsblok, waar hij dien geheelen namiddag al wachtende en spiedende had doorgebracht.

En in dat uur wilde hij iets doen, iets onderzoeken, en als het moest zelfs handelend optreden, want dit werkeloos toezien, begon duchtig aan zijn zenuwen te knagen.

Misschien kon hij wel vast een deur, een venster openen en zoo den weg effenen voor Raffles en Henderson — of voor den laatsten alleen, want Brand was vastbesloten, het meisje te redden, zolang het nog tijd was, ook al zou hij het zonder de hulp van Raffles moeten doen.

Als de reus hem terzijde stond, kon hij het gemakkelijk op nemen tegen zes man, en zoo-veel waren er zeker niet, daarginds in dat huis.

Terwijl hij zoo naderbij sloop, diep zich bukkend, om te vermijden dat zijn bovenlijf een silhouet zou vormen tegen de lucht, bemerkte hij op zee een lichtspel dat zijn aandacht trok.

Hij zag beurtelings een groen en een rood licht, die afkomstig moesten zijn van een schip, dat niet ver van de kust manoeuvreerde en waarschijnlijk een ligplaats zocht.

Het vaartuig kon niet groot zijn, te oordeelen naar den afstand tusschen de bak- en de stuurboordlamp en naar de snelheid waarmede het zich wendde.

Ook hoorde Brand een zwak motorgeroffel, dat telkens op hield, alsof de machine herhaaldelijk op gang werd gebracht en stopgezet.

Het kwam hem voor dat het scheepje zich op nauwelijks een kabellengte afstand van het huis kon bevinden en er nu recht op aan stevende.

En plotseling werd alles donker en de motor zweeg voorgoed. Er klonk een geluid alsof er een ankerketting door een kluisgat liep en toen werd het stil.

Het was duidelijk dat het scheepje een ligplaats had gekozen in de kleine baai of inham, die Brand reeds had opgemerkt, en die ten deele aan het oog werd onttrokken door een geweldig groote klip, die bij vloed slechts voor een klein deel onder water liep.

Brand had onmogelijk kunnen zeggen waarom dat zoo was, maar die schijnbaar zoo onbeduidende gebeurtenis prikkelde hem tot nog meerdere spoed en wakkerde zijn begeerte aan, desnoods geheel alleen te handelen.

— Misschien willen ze haar wel opnieuw naar een andere plek brengen, en dat zal ik voorkomen, al moest ik er het loodje bij leggen! bromde hij voor zich heen. Raffles zou immers juist hetzelfde hebben gedaan.

Hij liet zich heel voorzichtig van de helling der klip afglijden en bereikte zoo het strand.

— Ik geloof dat nu het oogenblik is aangebroken, waarop ik het gelezene in mijn jongensboeken in practijk kan brengen, en een weinigje voor Edelhart zal moeten spelen — en moge het Gustave Aimard het mij vergeven.

En Brand wierp zich voorover en begon op zijn buik naar het groote rotsblok te kruipen, dat een deel van de baai aan zijn oog verborg. Binnen tien minuten had hij den voet van dien klip bereikt.

Hij kroop er om heen — en daar lag, op nog geen veertig meters afstand van hem verwijderd zachtjes schommelend, en rijdend op zijn ankerketting een zilvergrijs geschilderd, fraai luxe jacht, van ongeveer zestig ton.

Er was geen levende ziel aan boord te bespeuren en alle lichten waren nu gedoofd.

De maan kwam juist tusschen twee wolken doorgluren, en haar licht was krachtig genoeg om hem den naam van het jacht te doen onderscheiden, met blinkende koperen letters aan de boeg bevestigd.

„Hawk” heette het vaartuig.

— Zij is het! mompelde Brand voor zich heen. Het is de boot van dien schurk van een

Battery Dick, en zij zal moeten dienen om het ontvoerde meisjes te herbergen.

Op dit oogenblik klonk er een zwak riemgeplas en het volgende oogenblik kwam een klein vletje, van achter het prachtige jacht te voorschijn, en zette, door twee man geroeid, koers naar de kust.

Het vaartuigje werd bestuurd door een derden man, die achterin stond, en den helmstok hanteerde.

Hoe Brand ook tuurde, hij kon dezen man niet herkennen maar het was duidelijk dat hij zich naar het duistere, eenzame huis begaf, daar op de klip.

Terwijl Brand hier nog aan dacht was het vletje al verdwenen opgeslokt als het ware door den nacht en toch hoorde hij hoe de riemen zachtjes piepten in de dollen, en hoe de bladen klotsend in het water neerkwamen.

Waarschijnlijk was het vaartuigje achter een kleine kaap verdwenen, die den linkeroever van den inham vormden. In ieder geval zag Brand er niets meer van.

Een oogenblik dacht Brand er aan zich in zee te werpen en naar het jacht te zwemmen om zich te vergewissen wat er omging, maar toen bedacht hij dat hij ten eerste Henderson zou kunnen misloopen, en ten tweede zou men zijn nadering waarschijnlijk zien en hem eenvoudig neerschieten.

Neen, het was veel beter om te zien waar die mannen bleven, die daar met het vletje naar den wal waren geroeid.

Zoo snel hij maar kon kroop hij terug naar het kronkelende pad, dat langs de helling van de klip naar het huis voerde, wipte het struikgewas in, en liet zijn blikken over zee en strand gaan, maar hoe hij ook tuurde, van het scheepje, noch van de mannen was iets te bespeuren!

— Dat is kras! mompelde Brand verbluft. Waar kunnen zij zoo snel gebleven zijn? Het strand is hier volkomen vlak, — en ik zie die kerels ook niet in den omtrek van het huis. Ik moet er het mijne van hebben!

Hij baande zich door het struikgewas heen een weg, tot dicht achter het huis. Nog altijd geen enkel lichtschijnsel, en niet het minste gerucht! Zwaar en dreigend rees daar de achtergevel voor hem op, van hem gescheiden door den achterweg vol gaten, waar de taxi had gestaan.

De maan stond zoo, dat de achtergevel geen licht ontving, en Brand waagde het erop en was met twee sprongen over den weg, en stond nu bij een der met zware luiken gesloten ramen.

Brand betastte dat luik, en maakte een beweging van ongeduld. Aan werktuigen had hij niets anders bij zich dan een klein zakmes en een tandenstoker, en zelfs voor een zoo voortreffelijk leerling van John Raffles was dat wel wat heel weinig, om zulk een zwaar luik te openen, met vingerdikke bouten beslageni En zoo waren alle ramen.

Brand keek naar beneden.

Van een kelderraam was nergens iets te bespeuren.

Hij schoof zich behoedzaam langs den achtergevel, overal dezelfde ramen, dezelfde duimdikke luiken, stevig en schijnbaar onaantastbaar.

Zoo bereikte hij den hoek keek er omheen — en trok haastig zijn hoofd weer terug.

Daar, op nauwelijks twintig meter afstand in de schaduw van een kreupelboschje stonden een zestal mannen bijeen, die daar kalm met elkander aan het praten waren, en voor iemand die niet op de hoogte was leverden zij een zoo vreedzaam schouwspel op, alsof het rustige burgers waren, leden van een societeit, die het over den val van den dollar hadden.

— Vervloekt! mompelde Brand voor zich heen. Waar komen die kerels zoo plotseling vandaan? Ik heb er zes of zeven geteld! Charles Brand, als niet alle voorteekenen bedriegen, dan wordt dit een karweitje, zooals je er in lang geen hebt opgeknapt. Die zijgevel is dus ook verboden terrein voor mij. Laten wij dan den anderen kant maar eens gaan opnemen.

Hij schoof zich weer vlug langs den achtergeval langs den anderen hoek en daar wachtte hem opnieuw een teleurstelling — deze gevel had maar een enkel raam, en dat bevond zich op minstens zes meter van den grond.

Weliswaar had het geen tralies, maar wat hielp dat, nu hij er toch niet bij kon?

Toen vie de blik van Brand op den zwaren kastanjeboom, die op wel vier meter afstand van het huis stond, en onmiddellijk was zijn plan gemaakt.

Hij drukte zijn pet wat steviger op zijn hoofd, en trachtte den stam te omvatten.

Al weder een teleurstelling!

Want Brand was een voortreffelijk gymnast en een uitmuntend klimmer, maar de stam was zoo dik, dat hij hem onmogelijk kon omvatten, en de onderste, zware tak was buiten zijn bereik.

Toen bedacht hij dat hij althans sterk touw bij zich had, eenige meters lengte!

Hij wist dit om den tak te slingeren, trok er zich aan op, sloeg zijn been om den tak heen, bergde het touw weer op, en nu kon hij gemakkelijk verder klauteren, totdat hij zelfs hooger was dan het venster — dat tot zijn groote blijdschap half openstond!

Hij schoof zich zoover mogelijk vooruit op den tak, die gevaarlijk begon te zwiepen, maar tegelijkertijd daalde, en het raamkozijn

binnen het bereik van zijn greep bracht!

Hij klemde er zich aan vast, de tak zwiepte met een luid geruisch van bladeren weer omhoog, Brand heesch zich aan het kozijn op, zag een stikdonker vertrek voor zich, klauterde naar binnen — en kreeg het volgende oogenblik een zoo geweldigen slag op het hoofd, dat hij het bewustzijn verloor en neertuimelde.

HOOFDSTUK VII.

AAN BOORD VAN DE HAWK.

Henderson had met zijn auto zoo snel gereden als hij maar kon, maar er zijn in New York nu eenmaal zeer groote stadswijken, waar men zelfs met het snelste van alle voermiddelen slechts voetje voor voetje voortkomt en er gingen dus een paar uren mee heen, voor hij eindelijk de wagen kon stallen in de garage van hetzelfde restaurant waar Brand zijn vuurpijlen had afgegeven en in de duisternis te voet verder ging.

Hij kende dit gedeelte van Coney Island volstrekt niet, bovendien was het donker, maar de aanwijzingen van Brand waren zoo duidelijk geweest, dat hij zich geen oogenblik vergiste of aarzelde, en na bijna een half uur loopens het groote rotsblok bereikte en het scherm van bladeren en struiken, dat Brand hem had genoemd.

De reus hield zijn schreden in, spiedde behoedzaam rond, floot heel zachtjes een wijsje, dat al menigmaal als herkenningsteeken dienst had gedaan, en noemde toen fluisterend een paar malen den naam van Brand.

Alles bleef echter stil en hij hoorde niets dan het ruischen der bladeren en het eentonig gebrom van de branding op de klippen.

— Wat is dat nu? bromde Henderson ongerust. Ik ben zelfs al tien minuten over mijn tijd! Er zal mijnheer Brand toch geen ongeluk gebeurd zijn?

Plotseling deed hij een stap terzijde, toen nog een, totdat het scherm van bladeren hem geheel verborg.

Hij had schreden gehoord, en dat waren schreden van een man die liefst niet gehoord werd!

Het volgende oogenblik schoof zijn lange arm uit, en hij greep den laten wandelaar bij den hals, en siste hem toe:

— Pas op, als je geluid geeft, schurk! Dan knijp ik die hand dicht, en dan heb je voor het laatste hier rondgezworven. Wie ben je?

— Dat zal ik je zeggen, Henderson, als je me even wilt loslaten, klonk een stem uit de duisternis, die onmiddellijk Henderson zijn greep deed slaken en verschrikt deed fluisteren:

— Mylord! O, ik stomme ezel! Heb ik U pijn gedaan?

— Dat wil zeggen dat je me bijna gesmoord hebt, James, hijgde Raffles. Maar ik neem het je niet kwalijk, James. Het bewijst dat je weet waar het hier om gaat! Waar is mijnheer Brand?

— Dat vraag ik mezelf ook af, mylord. Hij had me hier ontboden, ik weet zeker dat het de juiste plek is, maar ik heb hem niet gezien en niet gehoord. Maar Mylord, ik zie daar een verband om Uw hoofd! Is U zwaar gewond?

— Het heeft niets om het lijf, James en ook dat verband kan er spoedig af. Ik heb wat van mijn poedertje ingenomen, en het had zijn bekende uitwerking! Ik heb alle reden om de oude, Indiaansche vrouw dankbaar te zijn, die mij destijds dat wondermiddel heeft geschonken, in ruil voor een dienst, die ik haar zoo kon bewijzen. Ik zou niet gaarne iets afdingen op de kennis van onze Westersche geneesheeren, maar ik geloof niet dat zij een middel tot hun beschikking hebben dat zoo snel en zoo aldoende de krachten herstelt na ernstig bloedverlies! Maar het is nu niet de tijd om medicinale praatjes te houden, James. Wij moeten weten wat er van mijnheer Brand geworden is. Ha — daar zie ik het huis, waarvan hij mij gesproken heeft. Je weet immers dat mijnheer Brand mij seinen met vuurpijlen heeft gegeven?

— Ja mylord, Mijnheer Brand heeft me medegedeeld en ik vond het gevaarlijk genoeg als ik het zeggen mag. De tegenpartij kan het immers ook hebben opgemerkt.

— De seinen, James — niet hun beteekenis.

— Dat is al erg genoeg, meende de reus. Waar is mijnheer Brand nu?

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken waren strak op het huis gevestigd, waarvan hij den achtergevel en een groot stuk van den zijgevel kon zien.

Plotseling greep hij Henderson bij den arm, en fluisterde heel zacht:

— St! Geen woord! Kijk daar eens!

Henderson tuurde wat hij kon, maar ofschoon hij heel goede oogen had, het waren toch niet

de twee natuurlijk telescopen, in welker bezit Raffles zich gelukkig mocht prijzen.

— Ik kan volstrekt niet bizonders zien, mylord, zeide hij heel zacht.

Weer gaf Raffles geen antwoord.

Zijn oogen glansden in het maanlicht, en zijn lippen waren dicht opeen genepen.

Hij keek strak naar den kastanjeboom, en eensklaps fluisterde hij :

— Kun je het nu zien ? Daar vliegt de tak omhoog — daar kijk !

— Waarempel, nu zie ik het, fluisterde Henderson opgewonden. Een man klemt zich vast aan het raamkozijn, nu is hij binnen.

— En ik herken dien man, Henderson — het is niemand anders dan mijnheer Brand !

Zwijgend bleven de beide mannen in hun schuilplaats een oogenblik toezien.

En toen klonk, in de groote stilte, het geluid van een val op een houten vloer.

Het was alsof Henderson reeds vooruit wilde snellen, maar Raffles vatte zijn arm in een ijzeren greep, en beval zachtjes :

— Geen dwaasheden, James. Ieder overrijd gebaar kan ons een kogel in het lijf doen jagen. Wij moeten het huis trachten te naderen aan dezelfde zijde, waar mijnheer Brand is binnengedrongen — met zeer ernstige gevolgen naar het schijnt. Ik denk dat zij hem met een knuppel hebben neergeslagen en zijn nadering hebben opgemerkt en toch had hij het juiste middel gekozen. Voor zoover ik van hier af zien kan zijn alle vensters getralied. Kom mede, en buk je zoo diep mogelijk.

Raffles voerde Henderson het boschje uit, maar hij bleef bijna onmiddellijk weer staan en trok den reus naar omlaag.

Zijn scherp oog had in de duisternis bemerkt, hoe het huis letterlijk omsingeld was en hoe op iederen hoek een wachtpost stond, met het geweer bij den voet.

De hemel was op dit tijdstip vrij van wolken en de maan scheen zoo helder dat het gelijk zou hebben gestaan met zelfmoord, als zij thans hadden willen trachten het geheel afgezonderd gelegen huis te naderen.

Die bandieten schenen in staat te zijn, op het eerste onraad te gaan schieten.

Maar van de plaats waar Raffles zich bevond had Raffles ook nog iets anders gezien — een klein gedeelte, niet veel meer dan de voorstevan van een zilvergrijs geschilderd jacht, dat daar voor anker scheen te liggen.

En nauwelijks had Raffles dit gezien, of opnieuw gebeurde er iets, dat zijn aandacht in een andere richting trok.

Uit het Noorden klonk het geluid van een snel naderende auto, en een paar seconden later stooft er achter hun rug een gewone taxi voorbij die in zeer snelle vaart reed, en toen achter het huis met veel geknars van remmen stopte.

Er stapten twee mannen uit en ondanks den grooten afstand meende Raffles den man te herkennen — het moest Pearl Jim zijn.

— Komt hij nu eerst ? mompelde Raffles zachtjes voor zich heen ? Wat heeft hem kunnen weerhouden ? Maar, dan is hij misschien van plan, het arme meisje op zijn jacht te ontvoeren !

Een kort oogenblik dacht hij eraan, nu op te springen en op den schurk toe te snellen, maar daartoe was het reeds te laat — er werd daarginds zeker een wachtwoord gezegd, of de bandieten hadden hun leider herkend, in ieder geval verdween hij snel binnenshuis, een deur viel dicht, en het werd weer stil.

Zoo bleef het eenige minuten, en toen zag Raffles eensklaps een eigenaardige optocht verschijnen die een wonderlijken indruk maakte, zooals hij daar, tien man sterk, voorttrok over het smalle, kronkelende pad, dat van het huis naar den oever van de baai voerde.

Twee mannen met het geweer in den aanslag openden die stoet, daarop volgde Jim, met een roerlooze gedaante in zijn arm, die niet anders kon zijn dan Maisy Webster kon zijn. Toen kwamen er weer twee mannen, eveneens met het geweer tot schieten gereed, daarop vier brancarddragers, die iets voortdroegen op een soort van draagbaar, waar schijnlijk in der haast gemaakt.

De optocht werd gesloten door een grooten kerel, met een krachtige lantaren die hij hoog ophief, den weg voor de anderen verlichtend.

— Maar, mylord ! Ze hebben mijnheer Brand vermoord ! hijgde Henderson, en Raffles had moeite hem te beletten voorwaarts te snellen.

— Als mijnheer Brand vermoord was zouden zij zich niet zooveel moeite om hem geven. Neen, ik denk dat zij hem levend willen meevoeren, naar het jacht ! Ik acht er dien schurk van een Jim wel toe in staat onzen vriend als gijzelaar te gebruiken.

— Maar waartoe dient die optocht, mylord ? Kan de kerel het werk alleen niet af. Zijn er tien man noodig om zulk een onnoozel meisje.....

— Henderson, Jim weet heel goed dat er gevaar dreigt, en een gangster van eenigen rang laat zich tot zelfs naar de bioscoop vergezellen door zijn lijfwacht Diamond Jack deed het met nooit minder dan twintig gewa-

pende bandieten om zich en zijn auto was voorzien van een Lewis geweer. Kom vlug mede — zij moeten een omweg maken, naar de plaats waar zij ergens hun jol of sloep hebben liggen.

— Wat gaan wij doen, mylord?

— Naar het jacht! Vlug wat, wij hebben geen seconde te verliezen.

Daar schoof de maan juist weer achter een wolk weg.

Henderson was dadelijk vol geestdrift voor dit prachtige plan, waarvan de beteekenis tamelijk snel duidelijk was.

Raffles overtuigde zich dat de wachtposten van het huis waren ingetrokken en toen snelden de twee mannen langs een kleinen omweg en over het rotsachtigen strand, beschut door een golfbreker naar de hooge klip, waarachter het vaartuig gemeerd moest zijn.

Op deze plek was het zoo aartsdonker dat zij ongezien konden voortloopen tot aan de eerste klippen, en daar gingen zij te water zonder zich van een enkel kleedingsstuk te ontdoen, want de afstand was niet groot en er was spoed noodig.

Wel trapte Henderson onder het zwemmen zijn zware schoenen uit die hem in zijn vaart belemmerden, en die aanstonds zeker zijn aanwezigheid zouden verraden want de reus wist maar al te goed, dat hij niet over de lenigheid van Raffles beschikte.

Het geluk was hun in zooverre gunstig, dat het geluid der golven op de klippen het gerucht van hun zwemslagen geheel overstemde, dat de maan schuil ging achter de wolken — en dat de man die op den voorplecht op den uitkijk stond, al zijn aandacht scheen te bepalen bij de jol, die van de zijde van de kaap naderde.

Geheel onverwacht schoven de wolken weer voor de maan weg, maar toen hadden de twee mannen nog maar een paar slagen te doen, en ongeveer tegelijkertijd bereikten zij het lage achterdek, dat zich ternauwernood een meter boven den waterspiegel verhief.

Zij trokken zich op bij den roerkoker en konden nu de koperen leuning grijpen, die het lage achterdek geheel omgaf.

Het jacht lag slechts voor een anker gemeerd, en de kracht van het aflopende water had de ankerketting strak getrokken en het jacht lag met den neus recht naar het strand gericht.

Niet zoodra waren ze op het achterdek o de beide mannen wierpen zich plat neder, om buiten het gezicht te zijn van den kerel

die daar voor aan stond, en naar de naderende sloep keek.

Het jacht had een lage campagne, waartoe een trapje toegang gaf en daarvoor bevond zich een dubbele rij van statiehutten, zes in getal.

Even voor de campagne voerden twee trappen naar omlaag, en daar, in het midden, bevond zich de deur die naar de kajuit en de hutten benedendeks voerde, en geheel vooraan was waarschijnlijk de machinekamer.

Het jacht was ongeveer vier meter breed, en heel veel plaats om er zich te verbergen was er dus niet. Raffles besloot, zich voorloopig verdekt op te stellen beneden aan een der trappen, zoodat hij, door het hoofd een weinig op te heffen, kon zien wat er voorviel, zonder zelf dadelijk in het oog te vallen.

Hij kon van daar de kleine valreep zien, glimmend van koper, en hij wist dat daar de sloeg zou moeten aanleggen.

Het vaartuigje naderde slechts langzaam, daar het veel te zwaar geladen was, zoodat ieder oogenblik water over de boorden dreigde te spoelen en dat was geen wonder want er waren zeven menschen in.

Maar eindelijk legde het toch aan, en de man, die op de voorplecht half gestaan, was snel komen aanloopen en had het touw gegrepen dat hem werd toegeworpen.

Niet zonder moeite had de inscheeping plaats. Het slappe lichaam van Brand werd het eerst aan boord getild, en Raffles trok snel zijn revolver, die hij bij het zwemmen had weten droog te houden, terwijl de reus zich wapende met zijn gummiknuppel.

Brand werd echter naar een der hutten aan de voorzijde gebracht naar het scheen. Toen kwam Maisy aan de beurt, Raffles, die heel voorzichtig boven het dek uitkeek, zag dat het meisje volkomen bij kennis was. Haar handen waren op haar rug gebonden, en men had haar het schreeuwen belet door haar een doek voor den mond te binden.

De deur van de hut, die het dichtst bij de campagne was werd geopend, en de ongelukkige vrouw werd naar binnen geduwd, waarna de deur weer werd dichtgeworpen.

Pearl Jim had intusschen een kort bevel geroepen, en onmiddellijk daarna begon de motor zachtjes te grommen, het schip trilde, het anker schoof los uit den bodem, en de ankerketting liep met veel geraas weer terug door het kluisgat.

Twee mannen hadden het sloepje aan de takels van de davits gehaakt, nadat allen

aan boord gegaan, en even later rustte het kleine vaartuigje weer in de klampen, dwars-scheeps.

— Waarop wachten wij mylord! fluisterde Henderson aan het oor van Raffles. Zij zijn op het oogenblik verdeeld — wij hebben nu de meeste kans!

Raffles had zich reeds overtuigd dat het oogenblik goed gekozen was. Twee van de mannen hadden zich reeds naar de machinekamer begeven, de stuurman was naar de lage campagne gestapt, er stonden twee mannen aan stuurboord, die daar bezig waren met een of ander werkje en twee andere, met Jim, waren aan bakboord, dicht bij de deur van de hut, waar het meisje was opgesloten.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den reus en fluisterde hem in:

— Wij zullen eerst die drie daar op het lijf vallen. En denk erom — het gaat om ons leven! Zij zullen ons zeker geen kwartier geven, en als wij niet winnen — dan is dit het laatste van onze avonturen geweest.

— Aan mij zal het niet liggen, mylord zeide de reus en meteen sprong hij het trapje op en viel als een bom temidden van de niets vermoedende bandieten.

Maar zij mochten dan dezen overval dan niet verwacht hebben — zij waren desniettemin onmiddellijk klaar met hun revolvers, en Henderson zou de zaak waarschijnlijk niet hebben naverteld als hij niet even vlugger was geweest dan den man die op hem aanlegde, en hem met een hevigen slag van zijn knuppel had geveld.

Die eerste schutter had den beiden anderen in den weg gestaan, en dat werd hun noodlottig, want zij konden niet van hun wapens gebruik maken zooals zij wilden, en toen zij er eindelijk toe kwamen, waren zij alweder een onderdeel van een seconde te laat.

De man die vuurde was Jim Howley, en hij raakte Henderson ook wel, maar het was een schampschot, dat den reus nog woedender maakte, en een rake tik met den knuppel legde den bandiet het zwijgen op, en deed hem als een aangeschoten konijn over het dek tuimelen.

Maar intusschen had de man daarboven op de campagne niet stilgezeten, en zijn browning te voorschijn gehaald. Het was echter hee moeilijk voor hem ervan gebruik te maken, want de strijdenden stonden vlak bij elkaar.

Toen hij eindelijk zijn kans schoons meende te zien en vuurde, trof hij het al heel ongelukkig want het schip, dwars op de golven geraakt,

daar de stuurman niet op twee dingen kon letten, maakte een schommeling, en de kogel trof den derden bandiet midden in het voorhoofd en maakte een einde aan zijn laag bestaan.

Met een kreet van dolle woede hief de schutter nogmaals den arm op maar Henderson had zich omgekeerd, greep hem met den linkerhand bij een zijner beenen, vlak boven den enkel, en trok hem zoo van de campagne af, zooals men een rijpe vrucht van een boom plukt.

Een verschrikkelijken vuistslag zond den man tollend over het lage dek heen, tot hij stuitte tegen de koperen reeling, maar de vaart was zoo groot geweest, de reeling schoot uit de standaards, en de man tuimelde in de golven.

Maar op het tumult van den strijd waren de andere bandieten komen toesnellen en een oogenblik leek de toestand van Raffles en Henderson hachelijk, want een van de kerels was op het goed denkbeeld gekomen, met een tijgerachtige sprong boven op het dak van de statiehutten te springen, waar hij een uitnemende strategische positie kon innemen.

Henderson kon er nog een neerslaan met zijn knuppel, en toen verlamde plotseling een hevigen pijn zijn rechterarm — een browningkogel was door het dikke van den onderarm gegaan, en had hem machteloos gemaakt.

De knuppel ontviel zijn hand en hij verbleekte op een vreeselijke wijze.

Het was de man daarboven op het dak, die geschoten had.

Hij vuurde nogmaals, maar nu miste hij, ofschoon de kogel met een weemakend geluid vlak langs de hals van Raffles vloog.

En tot een derde schot kwam de man niet, want de deur van de hut vloog open, Brand verscheen wankelend op den drempel, bukte zich, raapte een der half leeggeschoten brownings op, en schoot den schutter van zijn hooge standplaats.

En het was toen pas dat de beide overschietende bandieten inzagen dat de partij verloren was.

Een hunner stak met een woedenden grijns de handen op, de tweede dook met een niet onverdienstelijken snoeksprong over den koperen reeling in het kolkende water en begon met krachtige slagen naar de kust te zwemmen.

Raffles bekommerde zich niet meer om den vluchteling, maar sloot den man die zich had overgegeven in de kapiteinshut op, overtuigde zich dat geen der andere bandieten in staat

was om weerstand te bieden, opende de deur van de hut waar Maisy zat opgesloten, bevrijdde haar van de doek en van de boeien en zeide glimlachend :

— Ik hoop dat U niet te erg geschrokken is, Miss, en voorts dat U zich in staat zult gevoelen Uw taak van gevangene te verruilen met die van ziekenverpleegster. Ik ben overtuigd dat mijn vriend spoedig voldoende krachten zal hebben herwonnen om U daarbij te helpen. Wij kiezen voorloopig zee, — de kust is niet zeer veilig voor mij !

— Hoe zal ik U danken ! riep het bevrijde meisje, terwijl ze de handen van Raffles greep.

— U kunt mij het beste danken door niet meer over de zaak te spreken, Miss Maisy. Ik voor mij moet thans een onderzoek gaan instellen.

— Naar de gewonden ? vroeg Brand met een bleeken glimlach.

— Neen Brand — naar de brandkast aan boord, antwoordde Raffles met gedempte stem.

De volgende aflevering bevat :

De smokkelbende van Pah Wong.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

kwam..... en overwon onmiddellijk

in het buitenland duizenden en duizenden liefhebbers van een ècht boeiend speurdersverhaal. Zoo zal het ook hier gaan! Ondanks de tijdsomstandigheden! — Een uitgave van Texas Jack behoeft niet te wachten op betere tijden, omdat Texas Jack een alles overwinnende sympathie veroveren zal en ook te veel spanning zal verwekken, om niet opgewassen te zijn tegen het malaise-verschijnsel. — In de serie Texas Jack komt iedere maand een nieuw, groot, compleet, zéér boeiend verhaal uit. Een fleurig omslag en telkens een nieuwe illustratie in kleurendruk verhoogden de aantrekkelijkheid van deze uitgave. En de prijs bedraagt slechts vijftien cent.

Verzuimt niet kennis te maken met Texas Jack, den onvergelijkelijken speurder. U zult zien:

HIJ IS EEN KEREL NAAR UW HART!

Afwisselend met „Texas Jack” komen ook éénmaal per maand uit „Nick Carter” en „Harry Dickson”. — De verhalen van „Buffalo Bill” verschijnen elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week.

OPSPORING VERZOCHT GROOT VERKOOPS ONDERZOEK



Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollarteeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een \$-teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een \$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan : Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOEITE EEN

RUIME BELOONING